Vietti Nykänen

SUOMEN UUSI TIE

VIETTI NYKÄNEN

SUOMEN UUSI TIE

HELSINKI
HELSINGIN LIIKEKIRJAPAINO OY
1942

Sisällys:

Esipuhe

Eräiden aatetoverieni kehoituksesta olen oheisiin riveihin koonnut joitakin päivänkysymyksiä koskettelevia ajatuksia siinä tarkoituksessa, että kansamme laajat piirit kiinnittäisivät huomiotaan tilanteen vakavuuteen sekä poliittisten ja taloudellisten muutosten tarpeellisuuteen.

Oltuani jo neljän vuosikymmenen ajan jossain määrin mukana itsenäisyystaistelussamme alkaen n.s. kutsuntalakoista 1902—04 aivan viime päiviin saakka, jolloin olen ollut tilaisuudessa olemaan rinta rinnan eri piireistä olevien aseveljien kanssa, lienee minulla kokemukseni perusteella oikeus kajota oheisiin asioihin, joista aikaisemminkin olen silloin tällöin tullut sekä puhuneeksi että kirjoittaneeksi.

Minua ei kylläkään ole aina ymmärretty eikä määrätyillä tahoilla ole annettu arvoa mielipiteilleni ja toiminnalleni, mutta eiköhän jo vähitellen ala totuus levitä yhä laajemmalle, minkä mukana myös henkilökohtaiset kannanottoni maamme elintärkeissä kysymyksissä päässevät oikeuksiinsa.

Helsinki, huhtik. 1942.

Tekijä.

Alkusanat

Nykyisin maailmassa täyteen vauhtiinsa levinnyt suurpalo on varmasti tuhoava kaiken epäoikeudenmukaisuuden, on poistava vääryyden, itsekkyyden ja juutalaisen rahavallan. Sotamme ei tule hävittämään sivistystä — kuten liberalismin kannattajat nähdessään vallan luhistuvan käsistään väittävät — eikä tule kansoille tuottamaan onnettomuutta, vaan aivan päinvastoin on uusi aika ja uusi maailmankatsomus pääsevä voitolle ja vapauttava ihmiset kauheasta tilanteesta, johon liberaalis-juutalainen oppi oli koko maailman syöksemäisillään. Työmies ja talonpoika irtautuu epäkansallisista kahleistaan ja rahavallan orjuudesta sinä päivänä, kun juutalaisuus kaikissa eri ilmenemismuodoissaan on lopullisesti hävitetty. Tämä onnenhetki ei ole enää kaukana.

Suomen kansa on tunnetusti vuosisatojen aikana saanut kärsiä paljon vääryyttä ja sortoa. Silti olemme kyenneet säilyttämään olemassaolomme ja edelleenkin jatkamaan taistelua väkivaltaa vastaan. Nykyinenkin polvemme kulkee esi-isiemme sankariteitä osallistuen maailmanhistorialliseen tehtävään toisten kansojen rinnalla. Kansamme syvät rivit ovat heränneet siitä painajaisunesta, johon sen olivat väärät profeetat tuudittaneet saarnatessaan luokkavihaa ja kansainvälisyyden myrkyllistä oppia. Yhtenä miehenä on nyt koko Suomen kansa noussut ikuista perivihollistamme vastaan

unohtaen nuo väärät opit ja nostaen kalpansa kansallisen hengen ja heimolaistemme vapauden puolesta. Samalla vuodattavat sankarimme vertansa tosi-ihmisyyden, oikean sivistyksen ja uudelleen syntyvän Euroopan edestä. Me jälleenrakennamme Suomea, luomme suuren Suomen yhdessä saksalaisten aseveljiemme kanssa ja nostamme Euroopan jaloilleen, sen Euroopan, minkä kohtaloita ovat viime aikoina Englannin ja Yhdysvaltain vapaamuurarit ja muut juutalaiset kullan voimalla hallinneet.

Parhaan nuorisomme veri ei saa turhaan salomaille ja korpihankiin hyytyä, tämä uhri velvoittaa meitä kohoamaan alennustilastamme, karistamaan vielä jäljellä olevan ikeen hartioiltamme, karkoittamaan epäkansalliset voimat valtiolaivamme peräsimestä ja tunnustamaan uuden aatteen, kansallissosialismin, minkä avulla vain voimme kulkea todellisesti onnekasta tulevaisuuttamme kohti. Koko kansan yhteishyvä on oleva päämääränämme, puoluejuonittelu ja nurkkakuntaisuus on väistyvä kansakokonaisuuden tieltä. Tähän voi viedä meidät vain suomalainen kansallissosialismi, suomalainen henki ja sisu, jotka ovat tunnettuja ja tunnustettuja jo kautta sivistyneen maailman. Me rakennamme uutta Suomea pelkästään kansallisin voimin.

Tämä kansallinen, kantava voima piilee työmiehessä ja talonpojassa. Maamme laajat piirit eivät ole olleet täysin tietoisia suuresta tehtävästään, kun heidät on sokaistu harhauttavilla opeilla, houkuteltu kansainvälisten juutalaisten perustamien liikkeiden vanaveteen ja sitä tietä koetettu irroittaa oman verensä ja henkensä kiinteistä siteistä. Juutalaisen Marxin oppia tunnustavat sosialidemokraatit ja kommunistit, minkä ohella on huomattava, että myöskin liberalismi (vapaa-

mielisyys) on juutalaisten keksintöä. Saksalainen poliittinen kalenteri vuodelta 1938 sanoo juutalaisuudesta, että se käyttää n.s. demokratioita maailmanvaltansa esitaistelijoina. Kansallissosialismi on noussut taisteluun juutalaisuutta ja sen epäsikiötä kommunismia vastaan. Demokratiat ovat julistaneet sodan taas kansallissosialismia vastaan. Kansaamme on hajoitettu erinäisiin puoluekarsinoihin selittämällä toimenpidettä kaikkein kansanvaltaisimmaksi, mitä ajatella saattaa. Toisinajattelevia on ivailtu ja solvattu ja suurimman painostuksen alaisiksi ovat joutuneet ne kansalaiset, jotka suoraan ja rehellisesti ovat uskaltautuneet ryhtyä vastustamaan epäkansallisten määrääjien isänmaata vahingoittavia toimenpiteitä.

Mutta oikeuden puolesta taistelevaa ei lannista mikään, oli sitten kysymys yksilöstä tahi kokonaisesta kansasta, senhän olemme nähneet omalla kohdallamme noustessamme aikoinaan vastustamaan tsaarivallan kätyrien laittomuuksia. Itsenäisyysvuosina on tilanne kuitenkin melkoisesti muuttunut, mistä saamme kiittää puoluevaltaista hallintoamme, mikä on voinut johtaa sopimattomaan virkavaltaisuuteenkin, josta on olemassa monia varsin huomattavia esimerkkejä. Paremmalla kannalla eivät asiat ole olleet ulkomaillakaan, missä vain liberalistinen henki on ollut vallalla ja virkamiehet saaneet rehkiä mielensä mukaan. Jos esim. paljastaa valtion varojen varkaan, niin tätä on pidetty virkaveljien häpäisemisenä, sopimattomana tekona, josta asianomaista on voitu syyttää vaikkapa syyntakeettomaksi.

Niin ulkomailla kuin meilläkin on oltu oikeassa siinä suhteessa, että järjestelmässä on ollut vikaa, koska sitä vielä tänäkin päivänä arvostellaan ja vaaditaan kan-

sojen keskuuteen uutta henkeä, uutta komentoa sen tilalle, minkä tilille yllämainitut esimerkit on luettava.

Kansallissosialismin esitaistelijoilla on ollut okainen tie kuljettavanaan, mutta nyt alkaa jo tanner tasoittua ja selkeämpi sää levittäytyy ympärillemme "kansanrintama"-urhojen aikaansaaman sumutuksen jälkeen. Kansainvälisyyden vie tuo sumu mennessään ja kansallissosialistinen, todellinen kansanvalta ilmestyy vähitellen näkyviin yhä selvempänä ja kirkkaampana. Kansanvalta-nimitys on paikallaan vain silloin, kun vakaasti ajetaan koko kansan etua ja jokaista kohdellaan yhtä oikein ja rehellisesti tasavertaisena kansalaisena. Kansakokonaisuusaate on kansallissosialismia, minkä voimalla luodaan uutta elämää, kaunista tulevaisuutta joka miehelle ja naiselle.

Seuraavassa esitetään muutamia otteita yhteiskuntaelämää koskevista kysymyksistä osoittamalla kansantajuisesti ne puutteet ja epäkohdat, joihin tulisi saada muutoksia. Nämä asiat ovat kyllä tunnettuja laajoille kansalaispiireille, mutta kansan syvät rivit ovat myös oikeutettuja tutustumaan maansa kohtalon kulkuun ja niihin syihin, mistä nykyiset epäkohdat ovat saaneet alkunsa. Jokaisen on päästävä selville totuudesta, jota hän jo vaistomaisesti hakeekin, jotta voisi saada oikean kuvan tilanteesta ja sen mukaan määrätä kantansa ja suhtautumisensa kansallissosialistisiin aatteisiin.

Tässä yhteydessä lienee syytä vielä mainita saksalaisen kansallissosialismin synnyttäjän ja toteuttajan, valtakunnanjohtaja *Adolf Hitlerin* mielenilmaisu, ettei hänen kansallissosialisminsa ole mitään vientitavaraa, vaan että jokaisen kansan oma asia on järjestää olonsa kansallisten tunteittensa ja sisimmäisen oikeustajuntansa mukaisesti. Näin ollen ei ole syytä pelätä, että

esityksemme tarkoituksena olisi kytkeä Suomen kansa vieraaseen ajattelutapaan. Meidän kansallissosialismiin viittaavat periaatteethan ovat hyvin läheisessä yhteydessä niiden virtausten kanssa, joita jo tsaarivallan aikoina ilmeni monissa kansalaispiireissä, sanottakoon näitä piirejä sitten aktivisteiksi tahi yleensä vain isänmaallisiksi. Jo ensimmäisen yksikamarisen eduskuntamme aikoina havaittiin järjestelmän vievän maan asiat vinoon, kun kansainvälisyys sukeltautui esiin hajoittamaan kansallisia voimiamme. Siitä lähtien — siis yli 35 vuotta sitten — alkoi turmiollinen myrkynkylvö, minkä vaikutuksesta emme vielä ole vapautuneet, vaikka sen äärimmäinen suuntaus, kommunismi, on vihdoinkin täydelleen tuhoutumaisillaan ei vain meillä, vaan ainakin koko Euroopassa.

Eivätköhän jo nämä kaksi viimeistä vapaussotaamme herättäne kansamme syviä rivejä tajuamaan, mistä oikeastaan on kysymys. Eiköhän jo syrjäisimmilläkin saloseuduilla elelevä talonpoika ja työläinen ala käsittää, että vain kotoinen, kansallinen ja tosi-isänmaallinen henki on yhdistänyt aseveljet siksi voimaksi, millä ikuinen verivihollisemme, ryssä, on voitu tunkea pois omalta kamaraltamme. Tämän lisäksi ovat rintamamiehemme nähneet ja todenneet, että meidän tärkeimpiin kansallisiin velvoituksiimme kuuluu myös läheisten heimolaistemme vapauttaminen, mikä on aivan toista kuin kansainvälisten juutalaisten ohjaaman marksilaisuuden ohjelman toteuttaminen. Puoluejohtajiemme ajamat erikoispyyteet ovat siis saaneet väistyä kansan terveen ajattelun tieltä ja noiden aktivistien sekä nykyisten kansallissosialistien viitoittama tie on osoittautunut ainoaksi oikeaksi viemään kansaamme valoisaa tulevaisuutta kohti.

Keskisäädyn ja sivistyneistön suhtautuminen työväkeen ja talonpoikiin

On vanhastaan tunnettu asia, etteivät ihmiset ole pitäneet toisiaan tasa-arvoisina, vaan joko sukuperänsä tahi ammattinsa mukaan käsittäneet olevansa alemman tai ylemmän asteen kansalaisia. Tämä astejako on eri aikoina ja eri maissa muodostunut ihmisten elintapojen ja perinnäiskäsitteiden mukaisesti erilaiseksi, mutta yleisimpänä piirteenä voitaneen pitää eristäytymisen suurimpana tekijänä varallisuutta eli toisin sanoen: rikas ja köyhä eivät ole olleet kelpoisia esiintymään rinnakkain, vaan on varakkaampi vieroksunut vähävaraista, pitänyt häntä itseään huonompana ja ala-arvoisempana. Tämä on taas vienyt siihen, että toinen on tuntenut itsensä yhteiskunnallisessa suhteessa huonommaksi, jopa sorretuksikin.

Yhteiskuntajärjestyksen ollessa sellaisen, että rahalla on kaikki voima takanaan, kansalaisilla ei ole lahjakkuutensa ja halunsa mukaisesti ollut tilaisuutta valita ammattiaan vapaasti opillisen sivistyksen puutteessa, sillä laajempi lukeneisuus, taiteitten ja tieteitten harjoittaminen on jäänyt etupäässä varakkaiden piirien etuoikeudeksi. Samoista syistä on myös useilta ollut pääsy kielletty virkamiesuralle synnynnäisistä taipumuksista huolimatta, joten on muodostunut virkamieskunta, johon monasti ovat osallistuneet vain entisten virkailijain jälkeläiset ja muut varakkuutensa perusteella koulusivistyksestä osansa saaneet. Tietysti on aina olemassa poikkeuksia, mutta yleispiirteisesti pitää tämä paikkansa.

Senpätähden on jo ammoisista ajoista saakka syntynyt eri etupiirejä, joista toiset hallitsevat toisia sekä rahan että vallan voimalla. On muodostunut yhteiskunnallinen jako työnantajiin ja työntekijöihin, jolloin työntekijöiksi tavallisimmin nimitetään ruumiillisen työn suorittajia, todellisuudessahan täytyy jokaisen ihmisen tehdä työtä, vaikka se on niin monen laatuista, kun toiseen työhön tarvitaan enemmän henkistä voimaa kuin toiseen ja päinvastoin. Toisaalta taas on syntynyt melkoinen eroavaisuus maaseudulla ja kaupungeissa elelevien välille, kun maan muokkaus ja viljeleminen on aivan toisenlaatuista työtä kuin mitä kaupungeissa ja muissa taajaväkisissä keskuksissa suoritetaan.

Yllämainitun johdosta ovat kansalaiset ryhmittyneet sekä ammattinsa että muunkin asemansa perusteella eri joukkoihin, joita kutsutaan milloin säädyiksi milloin taas eri yhteiskuntaluokiksi tahi -piireiksi. Ennenvanhaan pidettiin aatelissäätyä yhteiskunnan korkeimpana kerroksena, sitten tulivat varakkaat kauppiaat, virkamiehet, pikkukauppiaat, käsityöläiset ja viimeiseksi maanviljelijät eli talonpojat ja muun raskaan työn tekijät, varsinainen työväki erilaisine apureineen. Näiden eri yhteiskuntapiirien keskeinen suhde on tähän asti kaikkialla ollut tarkoin määritelty, sillä mielestään jotain ”parempaa” työtä suorittava henkilö on ylenkatseellisesti suhtautunut toiseen ikäänkuin johonkin alempaan yhteiskunnalliseen tekijään. Samoin on myös talonpoika ja työmies puolestaan nähnyt itseään pidettävän vähemmän tärkeänä kansalaisena kuin mitä hän oikeastaan on vain siitä syystä, ettei hänellä ole samaa koulunkäyntiä takanaan kuin noilla toisilla. Tämän lisäksi on viime vuosikymmeninä vielä marksilaisuus

tunnetusti kiristänyt eri yhteiskuntapiirien välejä saarnaamalla hyvin myrkylliseksi osoittautunutta luokkaeroa, minkä varjolla on keinotekoisesti vielä lisätty entistä hajanaisuutta eri kansojen piireissä. Tuo juutalaisten perustama ja levittämä oppi on vienyt kehitystä aivan päinvastaiseen suuntaan kuin mitä olisi ollut toivottava, sillä luokkavihaa lietsomalla on ihmiset saatu jakaantumaan kahteen toisilleen vihamieliseen leiriin, kahteen rintamaan, joiden välille on syntynyt melkein ylitsepääsemätön kuilu. Kiihoitusta on sen lisäksi harjoitettu kansainvälisyyden nimissä kokonaan hylkäämällä kullekin rehelliselle ihmiselle kalliin kansallistunnon.

Kaikista yrityksistä huolimatta saada tilanteeseen parannusta n.s. liberalismin avulla, joka on ollut hakevinaan tasa-arvoisuutta ja oikeutta ihmisille, ei yhteiskuntajärjestykseen ole saatu sellaista muutosta, mikä olisi voinut olla tehokas muodostamaan olosuhteet toisenlaisiksi, sellaisiksi, että jokainen yksilö saisi osakseen sen kunnian ja arvon, minkä hän työtä tekevänä kansalaisena ansaitsee. Yhä edelleenkin on juopa olemassa eri yhteiskuntapiirien välillä ja tasavaltaisista hallitusmuodoista huolimatta ei kansoilla ole ollut paljon mitään sanomista niiden rinnalla, jotka muka kansan valtuuttamina ovat valtioiden ohjaksista kiinni pitäneet. Edellä esitetyn yhteiskunnallisen hajaannuksen lisäksi on demokratian välityksellä syntyneiden puolueiden avulla tuntuvasti horjutettu koko yhteiskuntarakennetta. Vapaamielisyyden (liberalismin) ja tasaarvoisuuden (demokratian) varjolla on kansaa saatu uskomaan noihin iskusanoihin ja antamaan luottamuksensa näiden aatteiden ajajille. Ja seurauksena on ollut, että puolueita on syntynyt kuin sieniä sateella, jokai-

nen lupaa viisi hyvää ja kymmenen kaunista, mutta kukaan ei vastaa mistään.

Kun lähemmin ajattelee eri kansalaisten suhtautumista toisiinsa näiden tosiasioiden puitteissa, ei voi tulla muuhun kuin siihen tulokseen, että on vielä paljon toivomisen varaa, ennenkuin tilanne saadaan muuttumaan nykyolojen vaatimuksia vastaavaksi. Meidänhän täytyy jo vähitellen vakiintua käsittämään, että jokainen ihminen — teki hän minkälaista työtä tahansa — on todellakin tasavertainen kansalainen yhteiskunnassa, jokainen on yhtä tarpeellinen ja välttämätön, jokaisella on oikeutensa, mutta myöskin velvollisuutensa. Niin tavallinen talonpoika renkeineen kuin vaatimattomimmankin raskaan työn tekijä apureineen on yhtä kunniallinen, yhtä tärkeä ja yhtä isänmaallinen kansalainen kuin ken toinen tahansa. Kansamme suurimman osan muodostavina väestöryhminä on heillä myös oleva suurempi sananvalta maan asioita hoidettaessa, olkoonpa vain, että heidän etujaan ja velvollisuuksiaan ovat valvomassa ja ohjaamassa ehkä henkisesti kehittyneemmät kansalaiset kuin mitä rivimiehet sinänsä ovat.

Olemme tottuneet siihen, että sivistyneistö — usein älymystöksi mainittu — ja n.s. puolisivistynyt kansanosa — tunnettu nimeltä keskisääty — eivät ole oikein osanneet suhtautua vähemmän lukeneisiin talonpoikiin ja työväestöön, vaan ovat pitäneet tätä suurta kansanosaa jonkinlaisena välttämättömänä pahana ja kohdelleet sitä sen mukaisesti. Mitä vaatimattomin pikkuporvari on ollut mielestään "jotain" talonpojan ja työmiehen rinnalla, virkamies on tuntenut itsensä niin korkeaksi tekijäksi, että hän on tuskin viitsinyt puhutella heitä säädyllisesti — mitäs talonpoika ja tavalli-

nen työmies on hänen edessään! Tätä asennetta ei ole voinut häivyttää liberalismikaan. Kansallissosialismi on se aate, joka tulee poistamaan kaikenlaisen vääryyden ja väärinkäsityksen. Kuten yllä jo sanottu, on jokainen kansalainen tasaveroinen ammatistaan ja syntyperästään huolimatta. Jokaisella on oma tärkeä tehtävänsä kansansa yhteisedun hyväksi, jokainen, ken ajattelee myös toisia eikä vain itseään, on oikea kansallissosialisti.

Rintamilla taistelevat sankarimme ovat osoittaneet, miten yhteishyvää parhaiten ajetaan. Siellä ei vain olla ajattelematta itseään toisten hyvinvoinnin rinnalla, vaan siellä tahdotaan antaa kaikki tämän kauniin aatteen puolesta — siellä uhrataan oma kallis henkikin koko kansan edestä. Näiden aseveljien esimerkkiä tulisi kaikkien alati seurata ja rauhan saavuttua pitää mielessä, että yhteiskunnalliset epäkohdat korjautuvat vain luopumalla itsekkyydestä ja toistensa aliarvioinnista ja toteuttamalla kansallissosialismin kaunista periaatetta: minä uhraan kaikkeni kansayhteisön hyväksi, silloin tulee minun itsenikin hyvä olla.

Maatalous

Suomi on maatalousmaa, sen toimeentulo perustuu maanviljelykseen, mikä on kansan pääelinkeino. Maatalousväki muodostaa myös siten suurimman yksityisyrittäjäkunnan. Täten on meillä ravintoaineiden hankinnassa mahdollisuus päästä omavaraisuuteen. Uutisraivauksella hankittavat viljelysalueet ja monet muut

toimenpiteet lisäävät ja vahvistavat kaikin tavoin tämän väestönosan omia elinmahdollisuuksia ja siten myös koko maan kansantaloutta. Tämä kansanosa tulee samoin aivan luonnollisesti muodostamaan uuden Suomen rungon. Maatalousväestön suuri lukumäärä ja voima nostavat sen maanpuolustuksenkin kannalta katsoen ensitärkeään asemaan, se muodostaa maanpuolustuksen tukikohdan.

Maatalousväestön päästessä hyvään, oikeutettuun asemaan tulee siitä sellainen kuluttajaryhmä, joka entistä paremmin voi käyttää hyväkseen teollisuustuotteita ja muita kulutustarvikkeita, joten siltäkin osalta sen osuus on ratkaisevaa laatua. Mutta koko itsenäisyytemme aikana ei maatalousväestö ole päässyt taloudellisesti eikä poliittisesti sille oikeutettuun asemaan, kun se on joutunut puolue-elämän temmellyskentäksi, jossa jokainen on hakenut itselleen kannatusta ja tukea. Nämä havittelijat ovat esitelleet ja tyrkytelleet omia ohjelmiaan, joilla ei kuitenkaan ole ollut mitään yhtenäisyyttä eikä maataloutta todellisesti kohottavaa voimaa. Kaiken lisäksi on juutalaisen Marxin oppia yritelty monessa muodossa soveltaa meidän maatalousoloihimme, mutta aina huonolla menestyksellä.

Hyvin rajoitetussa määrin on maatalousväestön asianajajaksi asettunut, maalaisliitoksi itseään kutsuva puolueryhmä, pystynyt edistämään maanviljelijöiden elinehtojen kehitystä, sillä sen johtoon on aikojen kuluessa noussut erikoislaatuisia luonteita, jotka eivät ole kyenneet tajuamaan maalaisväestön tarpeita, puhumattakaan erikoisesta halusta ja innostuksesta korjata niitä puutteita ja epäkohtia, joiden poistamista on jo vuosikymmenien ajan odoteltu. Kuten puolue-elämässä yleensä, ovat maalaisliitossakin monet eri vaikuttimet

olleet määräävinä — monasti vain omat yksityispyyteet — eikä kansakokonaisuusaate, mikä olisi mitä luonnollisinta, kun on kysymys juuri kansamme suuren enemmistön olemassaolontaistelusta ja sen aiheuttamista tarpeista.

Näiden maalaisväestön asiaa ajaneiden käsityskannan yleisenä piirteenä voidaan mainita yritys sovelluttaa avustusjärjestelmää mahdollisimman monella haaralla, mikä ei kuitenkaan ole kyennyt auttamaan tätä taloutta itsekannattavaksi ja kaikin puolin vakiintuneeseen asemaan. Tämän lisäksi ovat maatalouden luotto-olot olleet sopimattomia, jopa ajoittain tuhoisiakin. Heikosti kannattavana maatalous ei kykene maksamaan korkeata korkoa eikä maataloudessa ole lyhytaikainen luotto ollenkaan sopivaa. Kun maatalousväki on kuitenkin yhtäläisesti joutunut kantamaan nykyajan tuomia rasituksia huolimatta ammattinsa huonosta kannattavaisuudesta, on se kaikkialla maassamme joutunut kuluttamaan liiaksi metsävarojaan, mikä on heikontanut sen omaisuuskantaa, jos kohta samaan aikaan onkin maatalouden rakennuksiin ja kalustoon saatu parannuksia ja joitakin uudistuksia.

Maatalouden ydinkysymys on saada tämä elinkeino kannattavaksi ja varmaksi, sillä siten tuetaan koko kansan omavaraisuutta. Suomen maatalousväelle ei vielä ole sanottu sitä vapauttavaa sanaa, minkä Hitler on omalle kansalleen lausunut monisatatuhantisen maanviljelijäväen edessä luvaten kansallissosialismin poistavan kaiken epäjärjestyksen hintojen ja menekin suhteen. Näin on Saksassa tapahtunutkin ja uuden järjestelmän avulla on kyetty näistä sota-ajan vaikeista oloista huolimatta tuottamaan ravintoa tarpeeksi itsel-

leen ja vieläpä antamaan meillekin. Kaikkien maataloustuotteiden hinnat on siellä taattu jo vuosiksi eteenpäin ja siellä tiedetään jo satoa kylvettäessä, minkä korvauksen maanviljelijä työstään saa, kun sato korjataan. Samoin ei siellä synny myöskään mitään vaikeuksia maataloustuotteiden markkinoille sijoittamisessa.

Meillä on sensijaan ollut havaittavissa maataloustuotteiden hinnoissa ja sijoituksissa suurta epävarmuutta ja hapuilua. On turhan päiden kiistelty joistakin viis- tai kymmenpennisistä esim. viljan hinnan suhteen ja kuitenkin hyvinä vuosina on runsas sato aiheuttanut maataloustuotteiden hintojen laskun ja sijoitusvaikeuksia. Tähän ovat myös osittain johtaneet liberalistiset kauppasopimukset — sekä kauppapolitiikka yleensä — ja on niissä käytetty usein maataloustuotteita vaihtorahana. On myönnetty sellaisillekin maataloustuotteille tuontilupia ja kiintiöitä, joita voidaan yllin kyllin tuottaa omassa maassa. Ja tästä onkin johtunut maataloudelle tuhoisia hintapulia. Maanviljelijät muistanevat hyvin ne ajat muutama vuosi sitten, kun maahan Englannin vaatimuksesta tuotettiin runsaasti vehnää juuri samaan aikaan, kun oma vehnänviljelyksemme oli pääsemäisillään jaloilleen.

Kansallissosialismin ensi tehtäviin kuuluu vapauttaa maatalousväestö puolueholhouksesta ja puolueiden vapaa temmellys maatalousmarkkinoilla on kerta kaikkiaan lopetettava. Tämä väki on koottava yhdeksi ehjäksi kokonaisuudeksi oman vapaan ammattinsa ympärille. Sen työpalkka on taattava yhtä hyvin kuin kaikkien muidenkin elinkeinopiirien ja kansanryhmien. Ja se voi tapahtua vain siten, että maataloustuotteille määrätään vakava, varma ja kannattava hinta. Myös-

kin on taattava tavaran menekki, ettei sitä ulkolaisella tuonnilla horjutettaisi. Samalla on myös huolehdittava siitä, ettei maanviljelysalaan kuuluvien tarvikkeiden — kuten koneiden y.m.s. — hintatasoa mielivaltaisesti muutettaisi, vaan että nämä hinnat pysyisivät oikeassa suhteessa maataloustuotteiden hintatasoon. Nykyisin on tarvikkeiden hinta saanut nousta sen mukaan kuin niiden tuottajat ovat sen määränneet ottamatta ollenkaan huomioon maanviljelijän mahdollista maksukykyä.

Puoluepoliittisista syistä eri suuruisten viljelijöiden keskuuteen ajettu keinotekoinen raja on poistettava, sillä maan pienviljelijät ovat myös tuottajaväkeä, joka antaa yleiseen kansan ravitsemiseen monenlaisia tuotteita. He siis tarvitsevat samoin hinnoittelun vakavuutta. Ja tämän lisäksi on olot järjestettävä sellaisiksi, että kansa viihtyy maataloustöissä ja tulee hyvin toimeen. Nykyisin vaikeaksi muodostunut maaltapako on estettävä, sillä se aiheuttaa toisaalta työvoiman puutetta maataloudessa ja toisaalta työttömyyttä huoltopulmineen asutuskeskuksissa ja kaupungeissa.

Kansallissosialistinen talousjärjestelmä pystyy tämänkin suuren kysymyksen oikealla tavalla ratkaisemaan. Siitä on myöskin tulevan väestökysymyksen ratkaisu löydettävissä.

Työväki ja kansakokonaisuus

Venäläisen tsaarivallan sortovuosina ei isänmaallisessa mielessä aikaisemmin ollut eroitusta työmiehen ja toisten kansalaisten välillä. Suomen tervaskantoinen kansa nousi yhtenä miehenä väkivaltaa vastaan, jokaista sielua myöten vihasi se ryssää ja toimi sen mukaisesti. Suomalaiset olivat siinä määrin kansallisesti valveutuneita, vapaudenhaluisia ja taisteluvalmiita, että se herätti suurta kunnioitusta muussa sivistyneessä maailmassa, jonka taholta saimme lukemattomia myötätunnonosoituksia, mikä huipentui ulkolaisten merkkimiesten kääntymiseen itsensä keisarin puoleen liikutetulla mutta tosiasioihin perustuneella lausunnolla. Lähetystö ei kuitenkaan päässyt itsevaltiaan puheille, sillä hänen neuvonantajansa olivat tunnettuja Suomisyöjiä.

Mutta vähitellen tilanne muuttui. Maailmanvallan tavoittelussaan ryhtyivät juutalaiset hajoittamaan eri kansoja liberalismin turvin. Kaikella voimalla levittivät he luokkataisteluaatettaan saadakseen työväestön taaksensa ja nujertaakseen kansallisen sivistyksen ja kansallishengen joka maassa. He kohottivat kansainvälisyyden lipun ja tämän varjolla lupasivat tuottaa työtä tekevälle kansalle huojennusta tukalassa olotilassaan. Yksin ei näillä saarnaajilla olisi ollut suinkaan menestystä, mutta kun parempiosaiset ihmiset — raharuhtinaat ja suuret työnantajat — eivät olleet aikansa tasalla eivätkä ymmärtäneet kiinnittää tarpeellista huomiota ahdingossa huonopalkkaisina elelevien kansankerrosten puutteisiin, niin sai marksilaisuus vanaveteensä laajat työläispiirit.

Parempiosaisten kansalaistemme sokeus valmisti tietäen tai tahtomattaan tietä kohtalokkaaseen veljessotaan noustessamme vapauttamaan maatamme ikuisen vihollisemme painajaisesta. Ne työläispiirit, jotka silloin turvautuivat ryssien pistimiin muka saadakseen itselleen oikeuksia, erehtyivät suuresti — sen on yli kahdenkymmenen vuoden ajanjakso täydellisesti todistanut. Tämän seikan tajunnee jo tällä hetkellä jokainen sosialidemokraattikin, kun on nähty, mihin kurjuuteen kommunismi on naapurimaamme syössyt. Ja kun nyt jokainen suomalainen asemastaan ja ammatistaan huolimatta on liittynyt yhteisrintamaan tuota marksilaisuuden myrkytysvaltaa vastaan, niin on tämä ilmeinen tervehtymisen merkki poliittisessa suhteessa, sillä nyt on koko kansamme yhtenä miehenä tuhoamassa kommunismia.

Silmät ovat jo osaksi avautuneet. Juutalaisuuden vastustajain elämänkäsitys ja puhtaasti kansallinen ajatustapa ovat päässeet voitolle. Kansamme taistelee kieltämättä kansallissosialististen aatteiden hyväksi, kansakokonaisuuden puolesta. Suomen kansalle on koittanut onnenpäivä, sen tulevaisuus on taattu, sillä kansallissosialismi on poistava kaikki esteet, mitkä vielä sattuvat olemaan tiellämme. Näissä viimeisissä ankarissa sodissamme on työväkemme osoittanut esi-isiemme kuntoa, suurta isänmaallisuutta ja vapaudentahtoa, se on miekkansa välkkeellä poistanut mustan varjon, minkä marksilaisuus oli heittänyt kansamme suuren osan kunnianlehville. Voimme unhoittaa menneet murheenpäivät ja vastaisuudessa katsoa vain suoraan eteenpäin, siihen suuntaan, josta uuden päivän säteet osuvat meihin ja kirkastavat meidät kaikki yhtenäiseksi kansakokonaisuudeksi.

Rahavalta ja kansa

Kansamme suurinta osaa edustavat maanviljelijät ja työläiset. Talonpoika viljelee maata saaden siitä elatuksensa. Tämän lisäksi varustaa hän elintarpeilla koko muun väestönosan, joten maalaisväestöllä on mitä tärkein osuus valtakunnan olemassaololle. Tosin emme vielä ole täysin omavaraisia, sillä suuret määrät erilaista ravintoa on tuotava ulkoa, mikä johtuu siitä, ettei ole kiinnitetty tarpeeksi huomiota maamme mahdollisuuksiin turvata koko kansan elatus omin varoin. Onhan kuultu esim. saksalaisten asiantuntijain väittäneen Suomen kykenevän elättämään vaikkapa 30 miljoonaa henkeä, jos maataloutta hoidettaisiin entistä järkevämmällä ja tehokkaammalla tavalla.

Samanaikaisesti kun talonpojan toimeentulo riippuu vuodentulosta — siis etupäässä säästä, työläisen ansiomahdollisuuksiin vaikuttavat monen monituiset seikat, jotka eivät ole kiinteässä yhteydessä ei säähän eikä häneen itseensäkään. Erittäinkin mitä tehdastyöväestöön tulee, on asialla monta eri puolta. Nykyisen järjestelmän puitteissa on rahalla varsin suuri merkitys joka elämänalalla, mutta eniten vaikuttaa rahavalta juuri tehdastyöläisten elämän onneen tahi onnettomuuteen. Itserakkaat, omahyväiset ja rahanahneet työnantajat eivät aikaisemmin välittäneet paljoakaan niistä ihmisistä, joiden hiellä ja aherruksella he omaisuutensa saivat kootuksi. Työväkeä pidettiin vain välikappaleena, minkä avulla saattoi rikastua ja sitä tietä pysyä vallassa vaikuttaakseen yhä edelleen oman hyvinvoinnin turvaamiseksi. Työnantajien nurjan suhtautumisen

ansioksi onkin luettava marksilaisuuden leveneminen sekä luokkataistelu- ja kurjistumisopin seuraamukset, mikä on vienyt kiihkeisiin puoluetaisteluihin heikentäen siten kansallisvoimia. Kansainväliseksi liikkeeksi kehittyneenä on marksilaisuudesta ollut paljon vastusta sekä työnantajille että myöskin harmillista hajaannusta koko kansakunnan piirissä.

Vaikka useat suuremmat tehdasyritykset ovatkin viime vuosina tehneet parhaansa työväestönsä elinehtojen keventämiseksi ja vapaa-ajan käytön moninaistamiseksi urheilun, opetuksen ja muun sivistyksen sekä huvittelun avulla, on meillä sittenkin vielä tilanne yleensä hyvin epäedullinen, mikä suuresti vaikuttaa työväestön eristäytymiseen muista kansalaisista. Pahimpiin varjopuoliin kuuluu työttömyys, mikä juutalaishenkiselle työnantajalle on aina hyvän ajan merkki, kun silloin on tekijöitä saatavissa mahdollisimman alhaisella palkalla. Viimeaikainen liberalismi, jonka perusolemukseen kuuluu kaikkinainen vapaus — myös vapaa kilpailu kaikilla aloilla — ja rajoittamaton toiminta rahavallan taholla, on vienyt siihen, että raha käyttää aina tilaisuutta hyväkseen ja imee työläiseltä viimeisenkin hikipisaran, jos vain siihen on mahdollisuuksia. Eipä ole siis ihme, että marksilaisuus on päässyt valtaamaan alaa ja toisaalta pettämään meidän työtätekevää kansaamme.

Kansallissosialismi tulee muuttamaan tilanteen kokonaan. Raha on oleva vain vaihtoväline, mutta työ tulee olemaan pääomaa. Tätä kansallissosialistista periaatetta noudatettaessa ei raha jää yksin määrääväksi tekijäksi, vaan tulee jokaisen kansalaisen toimeentulo riippumaan hänen itsensä kykeneväisyydestä ja ammattitaidosta. Kansallissosialismi huolehtii periaatteensa mukaisesti siitä, että jokaisella kansalaisella on

työnsä ja elinmahdollisuutensa, että työntekijä samoin kuin työnantajakin saa osansa. Meillä ei ole yhtään liikaa väestöä, jolle ei riittäisi työtä, tilanne on oikeastaan aivan päinvastainen ja tämän johdosta olisi väestölisäyksestä pidettävä erikoista huolta.

Rahavallan osuus elinkeinoelämässämme tulee supistumaan vain käyttövarojen jakoon oikealla tavalla. E. tule enää kysymykseen se, että käteisvaroja omaava nauttisi omaisuudestaan suuremman osan kuin mitä näiden varojen nojalla suoritettavasta työstä voidaan saada. Työ on saapa palkkansa ja pääomanomistaja kohtuullisen korvauksen, vaan ei rajatonta korkoosuutta. Kansallissosialismin periaatteisiin kuuluu myös kaikenlaisen keinottelun ehkäiseminen, vääryydellä ansaittujen voittojen jakaminen koko kansan hyväksi ja syyllisten tuomitseminen ansaitsemiinsa rangaistuksiin.

Varakkaat ja muuten hyvin palkatuissa korkeissa asemissa olevat eivät ole aina ajatelleet kansakokonaisuutta eivätkä siis toimineet sen mukaisesti, vaan n.s. kapitalistiseen järjestelmään nojautuen ovat he pyrkineet pääomallaan hyötymään mahdollisimman paljon toisten työn kustannuksella. Toiset ovat siis tehneet suurimman työn ahtaissa oloissa ja puutetta kärsien, mutta toiset ovat koonneet tämän työn hedelmät ansaiten kymmenkertaisesti sen, mikä heille ja heidän perheilleen riittäisi rasvaisestikin elellen. Tämä nurinkurisuus on poistuva kansallissosialismin valtaan päästessä. Silloin on työn tulos oleva määräävänä tekijänä eikä omaisuus.

Onhan selvää oikeudenmukaisesti ajatellen, että jokaisen työtä tekevän on saatava elää kunnollisesti puutetta kärsimättä. Isänmaan edessä on jokainen kansalainen tasa-arvoinen, jokaisen työ on tarpeellinen ja

jokaisella on oikeus hyvinvointiin ja elämän antamiin nautintoihin. Mutta tähän ei päästä marksilaisopin perusteella eikä kommunistisin vallankumouksin. Venäjän esimerkki on kouraantuntuvasti todistanut sen, ettei marksilaisuus kykene luomaan ihannevaltiota, sillä kansan kohtalo ei ole missään maassa eikä minkään muun järjestelmän vallitessa ollut niin surkea ja tuhoisa kuin bolshevistisen väkivallan kynsissä. Sielläkin on juutalainen rahavalta ollut määräävä, minkä lisäksi kansalta on riistetty kaikki vapaus — sanan-, työn-, liikkumis- ja ajatusvapaus — samanaikaisesti kuin vallassaolijat ovat elelleet aivan omavaltaisesti, ajattelematta laajojen kansalaispiirien kohtaloa ollenkaan.

Virkamiehistömme

Valtio ja eri paikkakunnat tarvitsevat oman virkamieskuntansa, joka huolehtii yhteiskuntajärjestyksen noudattamisesta ja kaikista kansamme elinehtoa koskevista asioista. Nykyisin on virkamiehistö — naiset mukaan luettuina — kehittynyt melkoisen laajaksi käsittäen monia kymmeniä tuhansia kansalaisia. Eri aloilla toimivien virkailijain tehtävä on ensiluokkaisen tärkeää ja vastuunalaista, sillä heidän toimintansa tehosta ja laadusta riippuu suuresti koko kansan menestys ja hyvinvointi.

Varhaisemmilta ajoilta on virkamiehistöstämme paljonkin sanottavaa. Ensiksikin on todettava, että suomalaiselle kansalle vieraana — vieraskielisenä ja vie-

rasmielisenä — se ei osannut oikein suhtautua suomalaiseen rahvaaseen, vaan piti itseään hyvin korkealla leijailevana kerroksena, jota varten kansa oli muka olemassa eikä virkamies suinkaan kansan palvelijana. Vielä muutamia kymmeniä vuosia sitten tyrkytettiin supisuomalaisille kansalaisille vieraskielisiä — ruotsalaisia — asiapapereita aina oikeuslaitosten tuomiopäätöksiin saakka. Puhtaasti suomalaisilla paikkakunnilla ylläpidettiin keinohengityksen avulla ruotsinkielisiä kouluja tulevia virkamiehiä varten, jottei vain kansallinen henki olisi päässyt vaikuttamaan silloiseen nuorisoon siinä määrin, että kansan oma kieli olisi voinut nopeasti nousta sille kuuluvaan oikeutettuun asemaan.

Virkamiehissämme on ollut sellaisia, jotka alkuaan kansasta lähteneenä olivat saaneet kouluoppinsa ruotsiksi ja käyttäneet sitä sitten naimisiin mentyään kotikielenä, olivat muuttuneet ”ruotsalaisiksi” (sittemmin ilmestyi nimitys ”itäruotsalaiset”). Näiden jälkeläisistä on tullut pataruotsalaisia, jotka kutsuvat itseään finländareiksi — suomenmaalaisiksi — eivätkä tahdo tunnustautua suomalaisiksi, ruotsiksi finne. Todellisuudessa voidaan sellaisia pitää siis luopioina. Toisaalta on kuitenkin virkamiehistöllemme luettava suureksi kunniaksi ja ansioksi sen lainkuuliaisuus niihin aikoihin, kun ryssäläisvalta oli pahimmillaan. Moni korkea virkamies, joka ei taipunut laittomuuksiin, vaan seisoi pää pystyssä oikeuksiemme edestä taisteltaessa, karkoitettiin maasta tahi teljettiin vankikoppeihin. Mutta oli sellaisiakin, jotka etupyrkimyksissään pitivät parempana noudattaa n.s. myöntyväisyyspolitiikkaa ja ryssää nöyrästi kumartaen toivoivat pääsevänsä kiipeemään korkeuksiin, mikä aikoinaan edellytti erikoisen suurta innostusta ryssänkielenopiskeluun ja käyttöön. Jälleen

jäi oma kielemme lapsipuolen asemaan valtiokoneiston tärkeimmissä osissa.

Itsenäisyyden saavutettuamme on olotila tässä suhteessa jo muuttunut aivan toiseksi, joskin epäkansallisilla voimilla on ollut vielä paljon sanottavaa, mikä on johtunut siitä, että puoluevaltaisuuden siipien suojassa moni vähemmänkin pätevä ja keskinkertaisella lahjakkuudella varustettu mies on päässyt määrääviin toimipaikkoihin ollessaan vallitsevan aatesuunnan nöyräselkäinen kumartaja. Vaikkei virkamiehistömme olekkaan suurin piirtein katsoen vajonnut seuraamaan ”ajan vaatimuksia”, niin on meillä korkeissakin asemissa esiintynyt henkilöitä, jotka ulkomailla — esim. Yhdysvalloissa saakka — ovat erikoisen silmiinpistävästi veljeilleet sikäläisten kommunistien kanssa tietysti siinä toivossa, että n.s. kansanrintama lopulta valtaisi koko Euroopan.

Nämä epäkansalliset suunnitelmat ovat nyt kuitenkin luhistuneet. Sotamme on osoittanut, ettei kansaamme loppujen lopuksi voida kuljettaa surman suuhun, juutalaisten talutusnuorassa mihinkä tahansa. Suomen kansa on järjenjuoksultaan sentään vielä onneksi niin tervettä ja oikeudentunto sikäli voimakas, ettei joidenkin haihattelijoiden — olipa ne sitten olleet kuinka korkeita virkamiehiä tahansa — ole onnistunut vetää työmiestäkään enää nenästä senjälkeen, kun meidän on pitänyt asevoimin nousta vapauttamme puolustamaan. Nuo keinottelijoihin verrattavat oliot ovat siis osansa leikkineet ja työväkemme on löytävä uudet miehet etujaan valvomaan. Kansamme on pohjaltaan siksi rehelliseksi tunnustettu, ettei se silmänsä auettuaan enää usko noidantemppuihin eikä minkäänlaisiin virallisiin silmänkääntäjiin, vaan luottaa niihin, jotka jo aikoja sitten ovat oivaltaneet ottaa oikean asenteen ja rehelli-

sesti ajaneet työväenasiaa siihen suuntaan, mihin nyt ollaan olojen pakosta menossa.

Kaiken sen ohella, mitä edellä on sanottu, täytyy valitellen todeta, että hyvin useat korkeimmista virkailijoistamme ovat erehtyneet liittymään isänmaalle vahingollisiin salaseuroihin, suurmaailman juutalaisten johtaman vapaamuurariliikkeen erinimisiin loosseihin, joihin kuuluminen edellyttää erikoisvalaa, mitä vapaamuurarit pitävät maan perustuslakejakin pyhempänä. Vaikka kansamme syvät rivit ovat aina osoittaneet omaavansa oikean suomalaisen sisun, niin sittenkään eivät korkeastioppineet ja huomattavimpiin virka-asemiin kohonneet miehemme ole osanneet säilyttää puhtaasti isänmaallista kantaa, vaan ovat luisuneet kaltevalle pinnalle pyrkiessään juutalaisten ohjaaman järjestön riveihin saadakseen sitä tietä paremmat mahdollisuudet kohoamiseen omalla virkaurallaan. Kokemus onkin osoittanut, että vapaamuurarivirkamiehet — olivatpa he siviilejä tahi jotain muuta — ovat menestyneet erikoisen hyvin toisten, jotka eivät ole alentuneet juutalaisvallan lumoihin, jäädessä monasti täysin huomiota vaille. Erittäinkin on tuntuvasti kaikin tavoin sorrettu niitä kansalaisia, jotka ovat uskaltaneet muodossa tahi toisessa asettua tätä marksilaisuuden kanssa rinnastettavaa salakoplaa vastaan. Kansamme suuri enemmistö on tästä kaikesta vallan tietämätön, sillä ainahan on vapaamuurariutta kuvailtu jonakin kaikkein viattomimpana ja inhimillisimpänä liikkeenä, joka muka harrastaa veljesrakkautta ja jumalansanaa. Mutta tämä on suuri erehdys. Vapaamuurarit ovat itsekästä väkeä — kuten kaikki juutalaiset — ja he tukevat vain toisiansa, minkä nojalla heidän onkin onnistunut vallata valtakunnassamme monta tärkeintäkin valtapaikkaa.

Kun vielä mainitaan, että virastohenki on ollut muussakin suhteessa jossain määrin alhaisella tasolla, kun eri virkailijoiden väärinkäytöksiin ei ole ollut hyvä kajota — sehän huonontaisi virkakunnan arvoa ja luottamusta — ja kun tämän perusteella monet rötökset on peitetty vihreällä veralla, niin tästä kaikesta nähdään, etteivät asiat ole joka suhteessa oikealla tolalla. Yhdistyksistä on eroitettu kunniallisia kansalaisia vain siitä syystä, että ovat periaatteensa mukaisesti tahtoneet saada puhdistusta toimitettavaksi virastoissa, joihin mädännäisyys on päässyt versomaan aivan liian suuressa määrin. Ja tämä kaikki on johtunut siitä, että ammattikunnan kunnia on ollut kysymyksessä, on tahdottu salata väärinkäytökset ja painaa villaisella korkeimpienkin virkaherrain saamattomuudet.

Mitä sitten virkanimityksiin tulee, niin se on osoittautunut varsin usein aivan mielivaltaiseksi, ei ole seurattu siveyskäsitteiden vaatimuksia eikä perustuslain pykäliäkään, joissa sanotaan, että virkoihin pääsyn edellytyksenä on taito, tieto ja koeteltu kansalaiskunto. Näitä määräyksiä on saatu tulkita vaikka millä tavalla, valituksista huolimatta ei asianomainen ole oikeutta saanut — usein pelkkää ivaa vain siitä, että on rohjennut virkaa hakea, vaikka ansiot olisivat parhaita ja toisiin hakijoihin verrattuina ylivoimaisia. Voidaan esimerkkinä mainita eräskin tapaus, jolloin ainut täysin pätevä hakija syrjäytettiin viidestä kilpailijasta ja viran sai sellainen mies, jolle valtioneuvosto ei ollut suostunut antamaan viranhakuun erivapautusta puutteellisten ansioiden perusteella.

Edellisestä täytynee selvitä jokaiselle oikein ajattelevalle kansalaiselle, että virastommekin kaipaavat uudistusta, jotta oikeus ja totuus pääsisivät valtaan.

Vapaamuurarit ovat hoitaneet asiansa hyvin, suosikkijärjestelmä on rehoittanut ja vääryys ollut vallan päällä, näin kansanomaisesti sanottuna. Virkavaltaisuus on kukoistanut itsenäisyytemme vuosikymmeninä paljon suuremmassa määrin kuin konsanaan ennen — ennen vapaamuurariuden valtaantuloa. Näistä kasvannaisista on meidän siis mitä pikemmin vapauduttava.

Nuorisomme

On yleisesti tunnettua nuorison olevan erittäin innostuneen kaikkeen hyvään, mikä sitä miellyttää. Ja ennen muuta on nuoriso joka maassa osoittautunut vilpittömäksi isänmaanystäväksi, valmiiksi tekemään mitä hyvänsä synnyinmaansa eteen. Monasti on nuoriso niin intomielistä, että vanhempien kansalaisten on sitä taltutettava, ettei sattuisi erehdyksiä tahi suoritettaisi aivan sopimattomia tekoja. Yleensähän pidetään esim. ylioppilasnuorison suhtautumista asioihin jonkinlaisena puntarina, minkä mukaan voidaan arvostella maan henkisen voiman päämääriä ja tavoitteita. Se on selvää, ettei tällöin purkaannu esiin vain näiden nuorten oma ajatuskanta, vaan siinä on aina havaittavissa myös vanhemmankin polven vaikutteita. Kun nuorison siveellinen taso on monesti moitteeton ja sen mukaisesti sen harrastukset vilpittömiä ja rehellisiä politiikan kierouksiin tutustuneiden vanhempien kansalaisten toimintaan verrattuna, niin on syytä myötämielisesti suhtautua nuorison haaveiluihin ja toiveisiin.

Meidän sopii vain muistella menneitä aikoja omalta kohdaltamme lähes neljäkymmentä vuotta sitten, jolloin ryssät olivat hajoittaneet sotaväkemme ja laittomien kutsuntojen kautta pakoittivat poikiamme astumaan vihaamamme naapurimaan suuriin joukkoihin. Asevelvollisuusiässä olleiden poikien isänmaallinen innostus oli siinä määrin rajaton, että monet sellaisetkin yhtyivät n.s. kutsuntalakkoon, joiden vanhemmat muka "järkevämpinä" olivat heitä kehoittaneeet noudattamaan esivallan määräyksiä, vaikka ne olivatkin laittomia. Nämä vanhemmat olivat itsekkäitä suurtilallisia ja valtion virkamieskuntaan kuuluneita kiipijöitä, jotka heittivät sivuun isänmaallisuuden ja laillisuuden ajatellen vain omaa taloudellista ja yhteiskunnallista asemaansa. Kaikesta huolimatta jäivät nämä tekijät alakynteen ja nuoriso itse ratkaisi asian niin huomattavalla tuloksella, että vain mitättömän pieni osa kutsutuista kävi nostamassa arpalippunsa, mistä ilmeni, joutuiko riveihin vaiko nostoväkeen.

Suurlakon aikana 1905 oli nuoriso jälleen mukana, kun yritettiin vapautua ryssän kahleista sen omien vallankumouksellisten tärisytellessä valtakunnan perustuksia. Sitten seurasi "Voima-liiton" toiminnan aika, jolloin nuorisoa salaisesti opetettiin aseiden käyttöön — erittäinkin ampumaharjoituksia pitämällä useissa paikoin ympäri maata. Ja vihdoin koitti jo aamusarastuksemme jääkärien lähtiessä Saksaan oikeaa sotakoulutusta saamaan. Tällöinkin veti vaisto nuorisoa sankaripoluille vanhempien ystävien varoituksista huolimatta. Nuoriso se vapaussotammekin voitti.

Nuorisosta puhuessamme koituu kunnia ja kiitos talonpoikaisväelle ja työläisten nuorelle polvelle, jotka sydämenlämmöllä ovat osallistuneet suuriin isänmaal-

lisiin tehtäviin. Poikkeuksiakin on ollut, sillä kavalien maanpetturien kiihoituksesta ovat jotkut nuoremmatkin kansalaiset sotkeutuneet maan-alaiseen toimintaan omaa isänmaataan vastaan, mutta nyt on jo tästä mädästä päästy, kun päätekijät istuvat telkien takana.

Sivistyksellisessä suhteessa on nuorisomme hyväksi pyritty suorittamaan mahdollisimman siunauksellista työtä, mikä lienee osittain onnistunutkin. Kuitenkin on pienen maan kasvavalla nuorisolla vastaisuudessa paljon suurempi tehtävä edessään kuin tähän saakka, sillä maatamme jälleen rakennettaessa on kaikki hyödyllinen voima otettava käytäntöön ja silloin joutuu nuorisokin kovalle koetukselle. Kaiken muun ohella sen on myös osallistuttava suojeluskuntatehtäviin, jotta jo tarpeeksi ajoissa oppisi aseidenkäyttöön ja muuhun sotilaalliseen komentoon. Se on välttämätöntä siitä huolimatta, että aikaisemmin kynsin hampain vastusteltiin nuorison tämänsuuntaista kehittämistä, mikä tapahtui muka rauhanaatteen nimissä, mutta loppujen lopuksi osoittautui marksilaiskommunistien salakavalaksi vehkeilyksi maamme itsenäisyyttä vastaan.

Nuorison kaikkinainen hyödyllinen työ isänmaan hyväksi on tällä hetkellä arvioitava erittäin huomattavaksi, koska se ahkeruudellaan ja uupumattomuudellaan kykenee sanomattoman suuressa määrin korvaamaan sen voimanvähennyksen, mikä on johtunut sotatilanteesta ja vauraampien miesten poissaolosta rauhallisista kotitöistä. Erittäinkin koituu suurta apua talonpoikais- ja työläisnuorison osallistumisesta yleishyödyllisiin töihin, mihin he ovat helpommin tottuvia kuin kaupunkilaislapset, joista varsinkin maatyösarka on monelle outo ja raskas, kun koulupenkiltä joutuu suoraa

päätä käyttämään raskaita työaseita. Mutta sisulla tästäkin läpäistään.

Olojen näin muuttuessa aivan toisenlaisiksi kuin mitä ne olivat aikaisempina n.s. kansanrintaman vuosina, jolloin kaikin keinoin — jopa valheillakin — koetettiin myrkyttää nuorison sielua pänttäämällä sen päähän kansainvälisyyttä ja puolustusvastaista tahtoa, mikä kaiken kukkuraksi tapahtui vielä korkeimpien viranomaisten suosiollisella myötävaikutuksella. Puoluepyyteet olivat nimittäin vieneet vanhempien kansalaisten päät niin pyörälle, etteivät he kyenneet näkemään sitä vääryyttä, millä nuorisoa kohdeltiin estäessä sen osallistumista partio- ja suojeluskuntatoimintaan. Nämä järjestöthän ennen kaikkea pyrkivät toteuttamaan yhteishyväajatusta, kansakokonaisuusaatetta, mikä on kansallissosialismin perustavoitteita.

Nuorisosta riippuu maan tulevaisuus ja sentähden on jo ajoissa huolehdittava siitä, että nuorison kasvatus saa oikean suunnan. Ahkeruuteen ja uhrautuvaisuuteen on nuorta polvea opastettava ja selitettävä, että itsekkyys ja yksipuolinen omanvoitonpyynti on pahasta, vaan että ihmisten täytyy ajatella toisiaankin ja joka askeleella toimia kansakokonaisuutta silmällä pitäen. Yksityisen kansalaisen päämääränä ei saa olla valta ja rikkaus, on vain muistettava, että kanssaihmisen hyvinvoinnista riippuu suuresti myös omakin hyöty ja etu. Aseeton kansa on kelvoton, sanotaan, ja siksipä onkin nuorisolle teroitettava itsepuolustuksen tarpeellisuutta ja tätä silmällä pitäen ruumiillisen kunnon kehittämistä, totutettava se aseiden käyttöön ja sotilaalliseen kuriin.

Nämä ovat niitä ominaisuuksia, joita kansallissosialismi vaatii nuorisolta. Kaikkien poikien ja tyttöjen tulee

kuulua yhtenäisiin järjestöihin ilman puolue- ja säätyrajoituksia. Yhteinen isänmaallinen henki on heihin puhallettava ja osoitettava, että tekemällä jotain hyvää toisenkin edestä nuoriso sillä edistää kansallissosialismin kauniiden aatteiden leviämistä ja toteuttamista käytännöllisessä elämässä.

Suomen nainen

Naisen asema ja tehtävät yhteiskunnassa ovat yhtä tärkeitä kuin perheessäkin. Naisen työ on monasti raskaampaa ja edesvastuullisempaa kuin miehen, sen myöntänee jokainen, sellainenkin, joka yleisen tavan mukaan puhuu vain miehistä ja heidän urotöistään. Kaikissa perheissä ja kotitalouksissa on naisella pitempi työpäivä kuin miehellä. Poikkeuksiahan on joka alalla ja joka puolella, mutta ne voidaan jättää syrjään, kun yleispiirteisesti asioita käsitellään. Ainakin työläis- ja talonpoikaisperheessä on nainen kaikki kaikessa, oli hän sitten äiti, vaimo, sisar tahi tytär. Useimmiten saa yksi nainen uurastaa monen miehen edestä kotinsa piirissä, auttaa ja palvella toisia aamusta iltaan. Ruuanlaitto ja lastenhuolto on kaikkein tärkeimpiä tehtäviä, mitä ajatella saattaa, ja tästä huolehtivat naiset. Mutta ei tämä riitä. Nykyisenä teollisuustoiminnan aikakautena on moni nainen joko päivällä tahi yöllä vielä ansiotöissä kotinsa ulkopuolella. Siihen on sivistys meidät vienyt. ”Heikompi astia”, nainen, saa siis raataa parhaansa mu-

kaan miehen rinnalla, jotta elämisenolo pysyisi tasapainossa.

Kaiken edellämainitun ohella on Suomen nainen ollut vielä poliittinen tekijä miehen rinnalla. Suomalainen äiti on imettänyt perilliseensä isänmaallista voimaa, opettanut häntä rakastamaan kansaansa ja antanut hänelle ensimmäiset äidinkielenohjeet. Äiti on kasvattanut nuorisoa jumalanpelkoon, oikeudentuntoon, rehellisyyteen ja kaikkeen muuhun hyvään. Useimmiten on hänen myös kuritettava lapsiansa paremmiksi ihmisiksi, kun isän on oltava poissa kotoa leipäansiotyön takia. Tulevasta polvesta tulee täten suuressa määrin huolehtineeksi vain äiti yksin.

Menneinä sortovuosien aikoina oli naisillamme suuri osuus taistelussa oikeuksiemme puolesta, kun korkeimman vallan omanneet itämaiset käskijät yrittivät meitä venäläistyttää, polkivat lakejamme ja karkoittivat maasta pyhien oikeuksien puolesta puhuneita miehiämme. Laittomien kutsuntojen epäonnistumiseen oli naisillamme oma osuutensa, sillä he tukivat poikiansa ja veljiänsä sillä hetkellä, kun piti ratkaista kysymys totellako esivaltaa vai toimia omantuntonsa mukaisesti. Ja kun salaisesti harjoiteltiin aseidenkäyttöön vastaisen varalta, niin naiset suojelivat miehiä, innostivat heitä rohkeaan toimintaan ja varoittivat toisaalta liiasta uhkarohkeudesta. Sitten jääkäriliikkeen päivinä varustivat äidit poikiaan kaukaiselle retkelle isänmaan tulevaisuuden nimessä. Tässä kaikessa oli nainen tasaveroinen miehen rinnalla.

Samoin myöhempinäkin aikoina, kun vapaussotamme alkoi ja sitä yhä edelleen jatketaan. Suomen nainen on mitä suurimmalla uutteruudella ja uhrautuvaisuudella ollut mukana itsenäisyyttämme luomassa. Hänen val-

veutunut mielensä, sydämenlämpönsä ja oikeustajuntansa on ollut harvinaisen korkealla tasolla, sillä tuskin missään muualla koko maailmassa on naisen kätten työ saavuttanut sellaisia tuloksia, mitä meillä on aikaansaatu. Vielä tänä päivänäkin olemme esimerkkinä toisille kansoille, joiden on varustauduttava samanlaisiin kohtalonleikkeihin kuin mitä Suomen kansa on saanut kokea. Onhan maailmankuuluksi tullut lottajärjestömme osoittautunut mitä tärkeimmäksi tekijäksi urhoollisten miestemme rinnalla.

Saatamme olla hyvin onnellisia, kun naisemme kaikista yhteiskuntapiireistä ovat heränneet toimimaan yhdessä päämääriemme eteen ohjeenaan kansamme yhteishyvä, kansamme jakamaton kokonaisuus. Suomen nainen on aivan vaistomaisesti omaksunut kansallissosialistisen katsantokannan ajaessaan yhteishyvän asiaa. Mikäli vain puoluepolitiikkaa harrastavat miehet eivät aseta jarruja naistemme toiminnan tielle, niin sikäli kehittyy tilanteemme oikeaan suuntaan, irtaannumme vanhasta hapatuksesta ja luomme uuden ylösnousseen Suomen. Onhan meillä monia esimerkkejä suurista ratkaisuista, m.m. kieltolain kaataminen, joihin nainen on sanonut painavan sanansa. Jatkakoot naisemme edelleenkin suuriarvoista yhteistyötään isänmaan hyväksi. Koko kansan luottamus ja kunnioitus lankeaa silloin heidän kohdalleen.

Karjalaiset

Suomen kansan heimoista ovat karjalaiset tunnetusti vuosisatojen ajan olleet kovimman kohtalon kourissa. Paitsi sitä, että heidän muokkaamansa ja viljelemänsä maakamara on huonotuottoisempaa kuin muualla Suomessa, on karjalaisten alati ollut taisteltava rajantakaisia raakalaisia vastaan. Tiedämme hyvin karjalaisten isänmaallisuuden, heidän sitkeytensä ja kaikesta huolimatta valoisan, vilkkaan luonteensa ansiota olevan, ettei muun Suomen ole tarvinnut kokea kaikkea sitä, mitä heidän osakseen on tullut. Kansamme on mitä suurimmassa kiitollisuudenvelassa juuri karjalaisille olemassaolonsa puolesta, sen ovat monet aikakaudet todistaneet. Vielä elävä vanhempi polvi muistaa hyvin sortovuodet yli neljäkymmentä vuotta sitten, jolloin tsaarivallalla oli mielessä irroittaa muusta Suomesta karjalaisia maakuntia muka Pietarille vaarallisina, kuten tiedämme tämän saman vaatimuksen toistuneen syksyllä 1939. Mutta karjalaiset nousivat yhtenä miehenä tätä ajatusta vastaan ja osoittivat suurta valveutuneisuutta esim. laittomien kutsuntojen aikana 1902—04, sillä karjalaisten riveissä ei monikaan mennyt näihin kutsuntoihin, vaan osallistui yksimielisesti kutsuntalakkoihin, mutta samanaikaisesti muualla — pääasiallisesti hyvinvoivassa Lounais-Suomessa — oli asiantila toinen. Karjalainen tunsi parhaiten ryssän ja siksipä hän ei millään tahtonut alistua laittomuuksiin.

Mutta tästä kaikesta huolimatta ei muu Suomi ole kunniallisesti suhtautunut karjalaisiin, kun he uskollisina isänmaanystävinä olivat pakoitettuja siirtymään

kotikonnuiltaan länteenpäin ja asettumaan heimolaistensa asumasijoille. Monissa paikoin on heitä kohdeltu "ryssänä" eikä ole osattu ymmärtää heitä ja tilanteensa vakavuutta. Itsekkyys ja omakylläisyys oli sangen merkillepantavaa, kansakokonaisuusaatteesta ei ollut tietoakaan. Ja tämä on varmasti luettava demokraattisen ajattelutavan merkiksi ja varakkaamman kansanosan tiliin, joka ei voinut sopeutua siihen, että köyhä, kaikkensa menettänyt karjalainen tuli hänen tupaansa. Saman tapaista on ollut valtiovallankin suhtautuminen karjalaisiin ja heidän hätäänsä. Korvausasiain käsittely on kohdannut kylmäkiskoisuutta joka taholta ja sankarillisin kansanosamme on vajonnut kurjuuteen, nöyryyttävään alennustilaan, nauttien suureksi osaksi armopalaa sen sijaan, että olisi oivallettu karjalaisten ratkaiseva osuus koko isänmaamme olemassaolon taisteluissa ja sen mukaisesti ryhdytty aivan heti kaikkiin mahdollisiin toimenpiteisiin heidän kohtelemisekseen inhimillisellä tavalla.

Jo alusta pitäen ei valtiovalta ollut aikansa tasalla, kun kuukaudet vierivät karjalaisten elellessä mitä tukalimmissa oloissa, avustustoiminta oli hajanaista ja yleensä kaikki se, mitä tehtiin, vajanaista. Asioiden järjestelyn keskityksestä ei ollut tietoakaan, vaikka siitä paljon puhuttiin ja vielä enemmän kirjoiteltiin. Viranomaiset suhtautuivat siirtoväen puutteisiin niin välinpitämättömästi, että oikein kauhistutti jokaista rehellistä ja sydämenomaavaa kansalaista. Mutta ei mikään ole auttanut, vielä kahden vuoden kuluttua noista katkeruuden hetkistä keväällä 1940 ei ole osattu eikä tahdottu karjalaisten asioita järjestää oikeudenmukaisesti ja tuloksellisesti, vaan karjalaiset odottelevat yhä edelleenkin "hyväntekijöittensä" lupausten täyttämistä,

vielä nytkin, kun karjalaisnuoriso on toisen kerran vertansa vuodattamassa koko maan ja koko sivistyneen maailman edestä kahden vuoden sisällä.

Mistä tämä kaikki sitten johtuu? Näin kysynee moni, joka ei voi käsittää viranomaistemme saamattomuutta ja asioiden hoidon leväperäisyyttä. Vastaus on lyhyt ja selvä: tämä johtuu suunnitelmallisuuden puutteesta. Määrääjiä on paljon, on kyseltävä eri puolueiden mielipidettä ja varottava, ettei vain astuttaisi kenenkään puoluejohtajan varpaille. Puolue-edut ovat niin vastakkaisia, että on varsin vaikea päästä yksimielisyyteen menettelytavoista ja sen mukaan myös toivottuihin tuloksiin. Asioita pohditaan ja niistä riidellään sekä julkisesti että vielä enemmän salaisesti "kulissien" takana, jonne on tavallisen kansalaisen aivan mahdotonta kurkistella. Vapaamuurarisalaseurat, joihin etupäässä juuri kuuluu varakkaampaa väkeä ja korkeita virkailijoita, hoitavat asioita omien etupyyteittensä mukaisesti ja karjalainen talonpoika kuin myös työmieskin saa kärsiä ja — odottaa. Marksilaisuus vastustaa kynsin hampain suunnitelmataloutta, sillä sitä noudatettaessa pitäisi luopua entisistä tavoista, lyöttäytyä kansallissosialistien vanaveteen, tunnustaa saksalaisten antama esimerkki oikeaksi. On huomattava, että vaikka aikoinaan ilmoitettiin "takataskussa" jotain hyvää olevan, niin ei sieltä ole ainakaan kansallissosialismin mukaista järjestystä eikä siis suunnitelmatalouteenkaan viittaavia tietoja tullut ihmisten ilmoille. Salaisuuksina pysyvät nämä lupaukset yhä edelleenkin.

On hyvin luultavaa ja toivottavaa, että karjalaiset tulevat helposti omaksumaan kansallissosialistisen ajattelutavan, koska he ovat niin kouraantuntuvasti kokeneet siitä saamattomuudesta ja järjestelmättömyydestä,

minkä perusteella heidän kohtalonsa on joutunut tuuliajolle. Kuten edellä jo on mainittu, on karjalainen aina ollut valmis vastustamaan vääryyttä ja vaatinut itselleen oikeutta suurta vihollistakin uhmaten, niin totta kaiketi tulee hän pitämään puoliaan nytkin, jotta vihdoinkin koittaisi sellainen aika, ettei hänen tarvitseisi toisten nurkissa mierolaisena esiintyä, vaan saa omansa takaisin, minkä hän on koko kansan edestä uhrannut. Kaikkea ei voida karjalaisille kuitenkaan parhaalla tahdollakaan korvata, eihän rahalla saa muistoja perintökalleuksia takaisin, ei sitä kotia, mikä on ollut rakkain kaikesta. Ja kun rakkaimpien muistojen lisäksi vielä perheestä on mennyt tahi menee isä, poika tahi veli, niin ei sitä enää korvaa mikään. Senpätähden tulisi jälelle jääneille suorittaa ainakin se korvaus, minkä he ovat taloudellisesti menettäneet, ja tämän pitäisi tapahtua jo ennen jokaisen siirtolaisen jätettyä tämän maailman kärsimykset ja onnettomuudet.

Nyt on karjalaisten suunnattava katseensa sinne päin, josta oikeus on tuleva, nimittäin kansallissosialistisesta suunnitelmallisuudesta, sellaisesta järjestelmästä, joka pitää ohjeenaan vain kansakokonaisuutta eikä salli eri eturyhmien keskenään riidellä ja siten viedä asiat hunningolle.

Kansallinen henki

Jokainen ihminen tuntee sisimmässään ja tunnustaa avoimesti kiinteytensä omaan kansallisuuteensa ja äidinkieleensä. Ei mikään ole maailmassa rakkaampaa ja kalliimpaa kuin oma maa ja puhumansa oma kieli. Samoin kuin läheiset sukulaiset muodostavat perheen ja perheet heimon, samoin syntyy heimoista kansakunta, mikä vastaa suurta perhettä. Tullakseen voimakkaaksi on kansakunnan siis omaksuttava sama rakkaus ja kunnioitus omaan heimoonsa ja kieleensä kuin mitä osoittaa yksityinen perheen jäsen. Vain mitä syvin kansallistunto takaa menestyksen, elämänilon ja ehtymättömän voimanlähteen.

Luonnollisin olotila on olemassa silloin, kun valtion muodostaa yksi yhtenäinen ja samankielinen kansakunta, jonka jäsenet ovat syntyperäisin verisitein toisiinsa yhdistyneitä. Suomen kansan tulee olla kauttaaltaan yhtenäistä, suomalaista verta suonissaan omaavaa omaa rotuaan. Poikkeuksen muodostavat vain muualta tänne siirtyneet vierasmaalaiset, jotka tietysti jo alkukantaisen vaistonsa perusteella eristäytyvät suomalaisesta kansasta esiinvetämällä oman kansallisuutensa. Mutta kahdesta eri kielestä huolimatta — mitkä vielä tällä hetkellä ovat virallisesti tasaveroisia — on Suomen kansa niin läpikotaisesti puhtaasti suomalaista, että tuo kielten tasavertaisuus on todellisuudessa teennäistä eikä luonnollista. Eihän merkitse mitään, että niin monilla on vielä tänä päivänäkin esim. ruotsalainen sukunimi eikä sekään, että monessa suomalaisessa kodissa käytetään enemmän vierasta kieltä kuin maamme pääkieltä, kun kuitenkin ollaan samaa kansallisuutta ja

vieraan kielen palvonta on jätteitä menneiltä ajoilta, jolloin kuuluimme osana Ruotsin valtakuntaan.

Suomalaiskansallinen henki on niin voimakas toiskielistenkin piireissä, ettei puoluemiesten yritykset eristää erästä pientä kansanosaa muusta kansastamme enää ota menestyäkseen. Jokainen järkevä kansalainen tunnustaa jo avoimesti kaikkien olevan suomalaisia, sillä syyttömiähän ne itse ovat, joiden nimen ovat aikoinaan papit ja opettajat vääntäneet vieraskaikuisiksi ja vaatineet säilyttämään ruotsinkielen kotioloissakin, koska se oli sivistyneistön käyttämä oppikouluissa, tieteessä, kirjallisuudessa ja virastoissa. Pienen ylimystön herruusaika on jo ohi ja suomenkielinen kansan ydinosa määrää sen oikeuden, mikä suomalaiselle kansallishengelle kuuluu ja toimii sen mukaisesti. Samalla kun Suomen kansa eristäytyy kansainvälisestä marksilaisuudesta, samalla se myös irroittautuu niistä toiskielisistä voimista, jotka demokratian varjolla marksilaisuuteen turvautuen ovat tahtoneet säilyttää ylivaltansa suomalaisen kansan kustannuksella.

Kansallissosialismi aivan nimensä mukaisesti ajaa ehdotonta kansallisuusasiaa ja välttämättömiä sosiaalisia uudistuksia kuten edellä on jo esitetty. Vain puhdas kansallinen mieli ja veriyhteys ovat määräävinä tekijöinä kansallissosialistisessa valtiossa. Tässä suhteessa on meillä kyllä vielä paljon toivomisen varaa, mutta kehitys kulkee myös omaa vääjäämätöntä rataansa ja epäkansalliset voimat — niiden joukossa myös juutalaisrotuun kuuluvat — häipyvät aivan itsestään kansallissosialismin voittaessa alaa tosisuomalaisen kansan keskuudessa. Talonpoika ja työmies ovat kautta aikojen ihmetelleet vieraan hengen voimakkuutta maassaan, he eivät ole voineet sulattaa sitä, että vieras kieli rehoittaa

heidän ympärillään ja että heitä suomalaisina halveksitaan ja kohdellaan yliolkaisesti monasti vain sen vuoksi, etteivät he tahdo ymmärtää vierasta kieltä. Maamme ruotsinkielinen sivistyneistö ei ole osannut suhtautua kansallisuusasiaan sille kuuluvalla arvokkuudella ja kunnioituksella, se on aivan viime aikoihin saakka tahtonut näyttää olevansa jotain parempaa rotua, olevansa paljon yläpuolella suomalaista kansanainesta, että oikein hävettää ajatella tätä tosiseikkaa.

On siis helposti ymmärrettävissä kansamme suopea suhtautuminen kansallissosialismiin, mikä tuo vihdoinkin oikeuden suomalaisuudelle ja kansamme syvien rivien pyhille toiveille. Mikäli suomalaiset yhteiskunnallisesta asemastaan huolimatta käsittävät nämä kauniit periaatteet ja kansan yhtenäistymisen tärkeyden, niin ehdottomasti omaksuvat he kansallissosialismin ja antavat sille tukensa. Vain tämän aatteen noudattamisen avulla voivat suomalaiset päästä oikeuksiinsa ja poistaa harteiltaan vierasperäisen ikeen, minkä ansiosta niin monet kansalliset tehtävät ovat jääneet suorittamatta ja kansamme syvät rivit monessa suhteessa pysyneet lapsipuolen asemassa.

Voimakas kansallishenki syventää isänmaallista tunnetta, se luo elämäniloa ja kokoo kaikki yhteiseen tehtävään kansan elintilan vaurastuttamiseksi ja jokaisen kansalaisen kohottamiseksi oikeutettuun asemaansa. Kansallissosialismi on nostanut Saksan kansan alennustilastaan, se on koonnut sen yhteiseen taisteluun olemassaolonsa puolesta, vienyt sen voitosta voittoon ja kaunista tulevaisuutta kohti. Samoin on myös oma kansamme saksalaisten rinnalla sekä sodassa että rauhanhommissa kansallissosialistisen aatteen käytäntöön soveltamisen avulla nouseva suureksi kansakunnaksi.

Heimositeet

Kansallishenki laajemmassa merkityksessä käsittää myös heimoustunteen, ihmisen luonnollisen kiintymyksen kaukaisimpiinkin sukulaisiinsa. Suomen heimo on aikoinaan ollut suuri, mutta jouduttuaan itämaisen raakalaisuuden valloitushimon uhriksi on se nykyään hajaannuksissaan kautta Itä-Euroopan ja osia on vielä laajassa Aasiassakin. Oltuaan vuosisatojen ajan vieraan valtikan alaisuudessa vapautuivat suomalaiset ja eestiläiset samanaikaisesti itsenäisiksi, mutta suureksi suruksemme jäivät vielä inkeriläiset, aunukselaiset ja karjalaiset — meidän lähimmät naapurimme — ryssien sorron alle kuten kaukaisemmatkin heimolaisemme, joita on mitä moninaisimmin keinoin pirstottu tahallisesti ja yritetty sulattaa toisiin kansallisuuksiin, erittäinkin itse ryssiin. Vapaussotamme jälkeisessä Tarton rauhassa kyllä sovittiin näiden läheisimpien heimolaistemme itsehallinnosta ja sivistysvapaudesta, mutta ryssät söivät sanansa ja sopimuksensa, kuten aina ovat tehneet, oli valta sitten vaikka minkälaisten miesten käsissä.

Valistuneiden suomalaisten piireissä on jo vuosikymmenien kuluessa pohdittu niin naapureina elelevien kuin kaukaisempienkin heimolaistemme elinkysymyksiä ja eritoten on pyritty jollain tavoin vaikuttamaan heidän sivistyksellisten olojensa parantamiseen, mutta se oli tsaarivallan aikana vaikea toteuttaa ja bolshevikithan tunnemme heimolaistemme innokkaina tuhoojina. Nyt on kuitenkin kirkastunut se päivä, jolloin heimolaisiamme on vapautunut ryssien kynsistä ja tosityö

pääsee alkamaan heidän hyväkseen. Suomalaisten taholta on alettu kiinnittää huomiota myös kaukaisempienkin heimolaistemme tulevaisuuteen ja toivottavasti uutta Eurooppaa luotaessa suomensukuiset kansat löytävät paremman kohtalon, joten sekä sivistyksellinen että taloudellinen vuorovaikutus voi tulla kysymykseen.

Tässä yhteydessä lienee syytä mainita maamme virallisen suunnan olleen alati tähdättynä länteen päin, josta muka kaikki hyvä olisi meille tullut. Skandinaaviaan suuntautumisesta ei ole vielä nytkään täysin vapauduttu, vaikka selvästi nähdään ja tunnetaan, miten kylmäkiskoisesti virallinen Ruotsi suhtautuu vapaustaisteluumme. Meidän poikamme ja tyttäremme uhrautuvat todellisuudessa koko Pohjolan edestä, mutta Ruotsi on kokonaan vetäytynyt nauttimaan rauhan antimista ja katselee sivultapäin veristä otteluamme. Tilanne on kuitenkin pian muuttuva, Suomi kokoo ympärilleen heimolaisiaan vapauttamalla heidät vieraasta ikeestä.

Tulevaisuus on meidän ja sukulaiskansojemme. Suomi vahvistaa heimositeitä kaukaisimpiinkin omaisiinsa saakka ja kääntää selkänsä vihollisensa ihailijoille, jotka saavat itse vastata kohtalostaan. Suuri Suomi on kykenevä pitämään Pohjolan kunniaa ja vapautta edelleenkin korkealla.

Henkisentyöntekijät

Maataviljelevän väestön ja työläisten ohella muodostavat n.s. henkisentyöntekijät oman väestöosansa, jonka tärkeys nykyisessä yhteiskunnassa on verrattavissa noihin toisiin tasa-arvoisena tekijänä. Jokainen ammatti vaatii ruumiillisen liikunnon rinnalla myös järjenkäyttöä, siitä ei päästä mihinkään, mutta henkisentyön alalla rajoittuu raskaampi ruumiillinen työ usein hyvin vähiin. Henkinen työ on kuitenkin myös raskasta omalla tavallaan, sillä pelkästä henkisestä työstä rasittunut ihminen voi tuntea itsensä sellaiseksi kuin olisi pitänyt ponnistaa ruumiillisestikin. Tämän lisäksi vaikuttaa henkinen työ hermostoon paljon suuremmassa määrin kuin puhtaasti ruumiillinen.

Näin ollen on väärä yleinen käsitys, että henkisentyöntekijät pääsisivät vähemmällä voimanponnistuksella kuin talonpojat ja työväki. Vaatiihan jo monivuotinen koulunkäynti uutteruutta ja tahdonlujuutta, pitkäaikaiset harjoitukset ja hermoja jännittävät kokeet rasittavat usein niin suuresti, että heikompien on jätettävä yrityksensä kesken. Ne taas, jotka ovat saavuttaneet korkeimpia oppiarvoja, ovat suorittaneet oikein suurtyön tarmollaan ja sitkeydellään. Mutta jo vähemmänkin koulua käynyt kansalainen on monipuolisempi taituri kuin sellainen, joka ei ole joko viitsinyt tahi jolla ei ole ollut tilaisuutta opintojen harrastamiseen, vaan joka on tarttunut suorastaan johonkin työaseeseen käsiksi. Hänenkään työtään ei saa aliarvioida. Hän on yhtä tärkeä tekijä

yhteiskunnassa kuin kuka muu tahansa. Ihmisen yritteliäisyys on asetettava kaiken yläpuolelle.

Juutalais-marksilaisten levittäessä luokkaoppiaan eroitettiin työväki muusta kansasta aivan luonnottomalla tavalla selittäen vain ruumiillisen työn tekijöillä olevan oikeus valtakunnan hallintaan. Suurten työläisjoukkojen avulla oli näillä juutalaisilla ja heidän kätyreillään tarkoituksena ottaa valta käsiinsä — kuten Venäjällä on käynytkin. Tosin ovat nämä kansainväliset keinottelijat liehakoineet henkisentyöntekijöitäkin, mutta hengen voima ei heidän mielestään ole ruumiillisen työn vertaista, joten sivistyneistön osuus yhteiskuntakoneistossa on vähemmän arvoinen tekijä työläisdiktatuuria tavoiteltaessa. Tästä huolimatta on marksilaisten jossain määrin onnistunut viekoitella puolelleen henkisentyöntekijöiden piiriin kuuluneita, mutta tulos on onneksi ollut verrattain mitätön.

Kun monet henkisentyön alalla toimivat eivät ole kuuluneet omistavaan eli varakkaaseen kansanosaan eivätkä ole voineet myöskään pitää ruumiillisentyöntekijöitä vertaisinaan ammattilaisina, ovat nämä laajat kansalaispiirit olleet suurimmaksi osaksi ikäänkuin irrallisia ja sen mukaan hajaantuneet eri puolueisiin tahi jääneet omaa poliittista johtoa kokonaan vaille. Tämä n.s. keskisääty on siten ollut melkein kuin tuuliajolla, sillä se ei ole voinut kuulua sivistyneistöön eikä myöskään työväestöön siinä mielessä, että työväestöön luetaan pelkästään ruumiillisen työn tekijät. Tästä on johtunut, ettei henkisentyöntekijäin etuja ole valvottu samassa määrässä kuin monien muiden kansalaispiirien. Erittäinkin on kärsinyt alempi virkamieskunta ja siihen verrattavat ammattilaiset. Onhan nähty, miten esim. kansakoulunopettajat, postivirkailijat y.m.m. ammatinhar-

joittajat ovat alati olleet äänessä taloudellisen asemansa parantamisen merkeissä, mutta yleensä huonoin tuloksin. Korkeampi virkamiehistö on kyllä voinut pitää puoliansa, samoin ovat työläisjärjestöt ainakin olleet pitävinään huolta jäsentensä hyvinvoinnista ja kieltämättä siinä osittain onnistuneetkin, mutta kysymyksessä oleva kansanosamme on jäänyt parannuksia tarkoittavista tuloksista paljon jälelle.

Maassamme olivat marksilaiset työväenjärjestöt saaneet usein ulkoa lakkotukea ja muuta avustusta kansainvälisiltä järjestöiltä, mikä lienee osittain syynä siihen, että epäkansallisesta toiminnastaan huolimatta nämä järjestöt olivat saaneet kootuksi riveihinsä melkoisen määrän tosisuomalaisia kansalaisia. Rahan voimalla — juutalaisten tavoin — haalittiinkin kansaa näihin järjestöihin ja samalla myrkytettiin sitä luopumaan kansallisesta ajattelusta. Kuten aikaisemmin on jo viitattu, ei meidän työnantajilta voida kieltää osittaista syyllisyyttä asioiden menoon tähän suuntaan, kun itsekkään rahanhimon vallassa ollen eivät ajoissa kiinnittäneet huomiotaan työläisten elintason parantamiseen oma-aloitteisesti, tilanne on useimmissa tapauksissa korjaantunut vasta pakon edessä — kansainvälisten järjestöjen painostuksesta.

Kansallissosialismin tehtävänä on poistaa aikaisemmat epäkohdat ja johtaa yhteiskuntajärjestyksen kehitys siihen suuntaan, että pelkin kansallisin voimin saataisiin oloihin parannusta, jotta sekä työväestö että keskisääty löytäisivät oman jakamattoman isänmaansa, joka huolehtii jokaisen kansalaisen hyvinvoinnista arvoon ja asemaan katsomatta. Kaikkien henkisentyöntekijäpiirien havaitessa nyt tulleen ajan ruveta järjestelemään uutta elämää [illegible] mukaisesti, on

kansamme löytävä oikean tien tulevaisuuteensa. Kansallissosialismi edustaa sitä aatetta, joka parhaiten soveltuu meille suomalaisille, sillä se ajaa totuutta ja oikeutta seuratessaan yksinomaan kansakokonaisuuden vaatimia elämänohjeita.

Elintasomme

Suunnitelmatalouden puutteen tiliin on myöskin luettava elintasomme omituinen vaihtelu. Erittäinkin pulien ja sotien aikana on havaittavissa paljon epäjärjestystä elämämme kaikilla aloilla ja varsinkin talousasiat hintoineen, palkkoineen ja veroineen joutuvat mitä ankarimman arvostelun alaisiksi. Eikä syyttä, kun voidaan todeta valtion itsensä toimenpiteillään vaikuttavan siihen suuntaan, että esim. hinnat kohoavat määrätyllä taholla ennen kuin palkkoja koroitetaan, vaikka samalla saarnataankin elintason pysyttämistä entisellä tasollaan ja valvotaan kaikenlaista keinottelua ja hintojen kiskontaa. Puhutaan paljon rahanarvon alenemisen ehkäisemisestä, kielletään palkkojen koroitukset, mutta samanaikaisesti valtiovallan taholta esitetään mitä monenlaatuisimpia hintojenkoroituksia muka välttämättömien verojen kokoamiseksi.

Yleisen talouspolitiikan mukaan pidetään oikeaan osuneena toimenpidettä veroittaa köyhää kansaa mahdollisimman raskaasti, sillä eihän muuten voi käsittää menettelyä, että kaikkein tärkeimpien kulutustarvikkeiden

ja muun välttämättömän hintojen koroittaminen tapahtuu niin usein monien ylellisyystavaroiden hintojen jäädessä entiselleen. Toisaalta taas vaikeutetaan monien elinkeinonharjoittajien toiminnan tehostamista liian alhaisin hintarajoituksin. Suo siellä, vetelä täällä, voidaan kansanomaisesti sanoa.

Ei ole oikein kuvitella ja ajatella, että maanviljelijän ja tehdastyöläisen edut olisivat ristiriitaisia, eikä myöskään voida asiaa lähemmin tutkien väittää työnantajan ja työntekijän toisiaan sortavan, jos kumpikin vaatii työtään kunnioitettavan ja työnsä mukaista palkkiota, vaikka sen täytyykin olla erilaisen riippuen työn laadusta ja siitä johtuvasta edesvastuusta. On nimittäin muistettava jokaisen kansalaisen olevan siinä suhteessa tasa-arvoisen, että kukin työ ja ammatti on yhteiskunnassa yhtä tarpeellinen, yhtä tärkeä, ja että jokaisen on työskenneltävä koko kansan yhteisetua silmällä pitäen, kuten niin monasti näillä riveillä on todettu. Tätä periaatetta noudatettaessa ei toinen joudu kärsimään toisen takia, vaan jokainen hyötyy sekä omasta että toisen työstä.

Ihmisen elatuksen ohella on asunnolla tärkein merkitys. Täällä karussa ja kylmässä Pohjolassa on paljon enemmän kuin lämpöisemmissä maissa kiinnitettävä huomiota rakennuksiin yleensä ja erittäinkin ihmisasuntoihin sekä kotieläinten suojiin, joten meillä on tässä suhteessa aina ollut suuri työ edessämme. Onneksi on maamme metsärikasta ja sen mukaan ei tuota vaikeuksia saada hyvää, helposti käsiteltävää rakennusainetta jokaiselle sen tarvitsijalle. Mutta kaikesta huolimatta ovat asunto-olot olleet monin paikoin verraten huonot, köyhempi maalaisväki on ollut pakotettu elelemään usein mitä kurjimmissa olosuhteissa, kun ei itse ole jak-

sanut pitää asuntojaan kunnossa tahi varojen puutteessa ei ole voinut pystyttää uutta rakennusta eikä sivultapäin ole myöskään saanut tähän tarkoitukseen minkäänlaista apua tahi tukea. Nykyinen rahavaltainen — kapitalistinen — yhteiskuntajärjestys on kyllä kyennyt huolehtimaan kaupunkilaisista, joiden asuttamia komeita kivitaloja on rahoitettu mielellään mahdollisuuksien mukaan, kun on voitu vaatia ja saatu varojen sijoituksista suuria korkovoittoja, mutta vähävarainen ei ole saanut luottoa tarpeeksi, joten häntä on kohdannut vääryys tässäkin suhteessa.

Tosin on tunnustettava useiden suurtehtaiden ja muiden suuryritysten jo vähitellen alkaneen havaita alaistensa asuntotarpeen tyydyttämisen välttämättömyyden ja rakentaneet työläisilleen ja virkailijoilleen jopa mallikelpoisiakin asuinrakennuksia, mutta tämä on kuitenkin kuin pisara meressä. Yhteiskunnan tulisi paljon suuremmassa määrässä kiinnittää asiantilaan huomiota ja tehdä parhaansa asunto-olojen puutteiden korjaamiseen kautta maan ja erittäinkin maamme itä- ja pohjois-osissa, sen kansan hyväksi, joka on jäänyt yhteiskunnallisesta huollosta kaikkein vähimmälle. On ollut väärin, että kaukaisemmat alueet on melkein kokonaan unohdettu ja juuri rajaseudut, jossa väestö on ollut alati vihollisen uhan alaisena, ovat jääneet lapsipuolen asemaan suurista isänmaallisista uhrauksistaan huolimatta.

Nämä puutteet ja niihin johtaneet vääryydet syviä kansankerroksia kohtaan voi kansallissosialismi poistaa saatuaan oikeinajattelevan kansanaineksen puolelleen. Kansakokonaisuutta ja kaikkien yhteisetua ajavana aatteena kansallissosialismi huolehtii yhteiskunnan hylkäämistä, varattomista kansalaisista ja järjestää asiat

siihen suuntaan, etteivät vain rahamaailman ahnehtimat, suurta korkovoittoa tuottavat kaupunkirakennukset saa tarpeellista luottoa — mikä luottomäärä on myöskin muuttuva asukkaille edullisemmaksi — ja pääse yksin erikoisasemaan, vaan tulee jokainen kansalainen tasa-arvoiseksi tässäkin suhteessa saamalla elintapojensa ja ammattinsa mukaan mahdollisimman hyvän ja huokean asunnon.

Työttömyys

Jokainen ihminen on velvollinen tekemään työtä ja oikeutettu myöskin sitä saamaan. Kun kerran ihminen on luotu tähän maailmaan ja pysyäkseen hengissä on hänen hankittava itselleen elatusta, niin on ihmisen itsensä huolehdittava myös siitä, ettei kukaan kuole nälkään. Huolimatta korkeasta sivistystasostamme ja maamme laajuudesta ei meillä Suomessa kaikille kansalaisille kyetä järjestämään työtä, vaan on monella joko satunnaisesti tahi joskus jopa säännöllisestikin työnpuutetta. Työttömäksi on itsenäisyytemme aikana joutunut niin suuret määrät kansalaisia, ettei sitä osaa pitää oikein totenakaan.

Monet erikoisammatit — esim. rakennusalalla — ovat kyllä sellaisia, ettei työtä ole aina samassa määrin saatavissa, kun täällä pohjoisessa olemme niin paljon riippuvaisia sääsuhteista, mutta tämän jo etukäteen tietäen pitäisi voida järjestää asiat siten, että asianomainen

kausityöläinen olisi tilaisuudessa osallistumaan johonkin muunlaiseen toimintaan, ettei jäisi aivan kokonaan ansiota vaille noina pitkinä odotuskuukausina. Niin tehdastyöläiset kuin henkisentyöntekijätkin ovat olleet siinä asemassa, että heidän toimeentulonsa on suuresti riippunut n.s. taloudellisesta tilanteesta eli siitä, missä määrin kulloinkin heitä satutaan tarvitsemaan. Liberalismin kehuma ja ylistämä vapaa kilpailu on vienyt siihen, että näitä työntekijöitä on kohdeltu kuin markkinatavaraa, joka toisinaan menee kaupaksi, mutta toisinaan ei sitä tarvita. Tämä on ollut rahanahneille työnantajille mieluista, koska tarjonnan suuretessa voi hintaa alentaa eli toisin sanoen: kun on työttömyyttä, niin on mahdollista polkea palkat alhaisiksi ja ansaita toisen hiellä mahdollisimman paljon.

Liberalistiset puoluejohtajat ovat yhteisvoimin vieneet kansamme tälle kaltevalle pinnalle. Vapaa kilpailu ja kurjistumisoppi ovat liberalistisen maailmankatsomuksen päätekijöitä ja tällä tavoin on työttömyys ollut mahdollista, kun edellisen perusteella on helppo palkkoja painaa nälkärajaan saakka ja jälkimmäisen opin mukaista on saada nälkäinen väki nousemaan yhteiskuntaa vastaan, millä tasoitetaan sitten tietä maailmanvallankumousta varten. Käsi kädessä ovatkin näiden aatteiden kannattajat ja heidän johtajansa kuljettaneet viime vuosina valtiollista purttamme kansainvälisen tuulen mukaan.

On tosiaankin häpeällistä, että näin laajan maan ja pienen kansan on täytynyt kärsiä työttömyydestä, vaikka raivausta odottavaa alaa on loppumattomiin, koskia perkaamatta, soita kuivaamatta j.n.e. Ja mikä on vielä ihmeellisempää, on se, että ”huonon ajan” tullen jopa valtio ja kunnat supistavat töitään lisäten siten huomat-

tavasti työttömien lukumäärää, kun sen sijaan selvän järjen mukaan juuri silloin pitäisi valtion ja kuntien asettaa työmaat käyntiin antamalla kansalaisille rehellistä ansiohommaa, ettei tarvitseisi jakaa ilmaista rahaa hätäavustusten muodossa, mikä on kunnialliselle, työtä pelkäämättömälle ihmiselle sangen alentavaa. Tämä kaikki on ollut suuresti kehutun järjestelmän ansiota. Kansallissosialistisessa yhteiskunnassa ei työttömyys saata tulla kysymykseen, vaan jokaiselle kansalaiselle avautuu onnellisempi aikakausi vakituisen työn ja kohtuullisen ansion välityksellä.

Henkisentyön alalla on meillä menty aivan luonnottomuuksiin, kun lukuisille yksityisille henkilöille ja virkamiehille on työnnetty eteen sen seitsemät virat ja tehtävät, joita he eivät millään kykene eivätkä ehdi kunnolla suorittamaan, kun samanaikaisesti on suuret määrät lukeneita ja korkeasti oppineita naisia ja miehiä — näiden koulunkäynti on tullut valtiolle maksamaan melkoisia rahamääriä — istunut kädet ristissä odotellen aikaa parempaa. Virkavaltaisuus ja suosikkijärjestelmä on vienyt leivän monen lahjakkaan ja työkykyisen lukumiehen suusta, sellaiselta, joka ei ole ollut puoluejohtajia lähellä tahi on uskaltanut suhtautua arvostelevasti komentoon. Onhan kokemus osoittanut, kuinka viime vuosien virastovaratöissä on maksettu mitättömiä palkkoja näille ylimääräisille virkailijoille, vaikka useat heistä ovat olleet alallaan pätevämpiä kuin heidän esimiehensä, vakinaiset virkailijat. Ja jos ken on tullut tilapäisesti olleeksi näissä virastovaratöissä, on sattunut niinkin, että toisessakin virastossa, johon asianomainen on päässyt oikeaksi virkailijaksi, hänelle on suoritettu alhaisempaa palkkaa kuin toisille, jotka eivät ole olleet varatyöläisten kirjoissa. Tämä on

tapahtunut riippumatta henkilön sivistysmäärästä ja suoritetuista tutkinnoista, joten esim. korkeakoulun suorittanut vanhempi mies on saanut pienempää palkkaa kuin jokin aivan nuori aloittelija.

Kansallissosialistisessa valtiossa ei tämäntapainen menettely voi tulla kysymykseen. Ensiksikin huolehditaan varmasti siitä, ettei työttömyyttä saa syntyä — onhan Saksanmaa malliesimerkkinä — ja toiseksi suoritetaan tehdystä työstä kunnollinen palkkio kunkin oman ansion mukaan.

Suunnitelmatalous

Moni suomalainen on viime aikoina kysynyt itseltään ja naapuriltaan: Mistä johtuu jonotus, tavaranpuute, työttömyys ja monet muut pulat? Ken ei tunne asioita, vastaa yksinkertaisen tyhmästi, että sodastahan kaikki riippuu. Ken taas muistelee ennen sotaa vallinneita aikoja milloin minkinlaisine pulineen, ajattelee varmasti sisimmässään, ettei sota voi suinkaan yksin olla kaikkeen syypää. Jos totuutta katsotaan suoraan silmiin, niin rehellisesti voi sanoa vian olevan itse yhteiskunnassa.

Vielä jokunen vuosi sitten hymyiltiin meillä sellaiselle henkilölle, joka rohkeni käyttää sanaa ”suunnitelmatalous”, ja se leimattiin kapinalliseksi, koska se ei mitenkään soveltunut vallitsevan yhteiskuntajärjestyksen puitteisiin. Kuviteltu vapaus oli kiinteästi liitetty

yhteen vapaan kilpailun kanssa, joten kaikki se, mikä hiukankin vivahti tämän ylenpalttisen vapauden rajoittamiseen, oli pahasta, jopa vaarallistakin. Kaiken piti olla kuten ennenkin, sillä kulkivathan junat ja linja-autot, tehtaissa työskenneltiin, kauppa kävi kuin siimaa ja siinä kaikki. Kun tuli pula-aika laajoine työttömyysjoukkoineen, niin sitä pidettiin aivan luonnollisena seurauksena selittämällä, että koko muussakin maailmassa on muka pula, mitenkähän me voisimme siltä säästyä. Näin väitettiin. Mutta kuitenkin esim. pienessä Liettuassa ei ollut pulasta tietoakaan, työttömyydestä ei ollut puhettakaan ja ulkomaankauppa oli kaiken päälliseksi vientivoittoista. Siellä osattiin suunnitella ja järjestää, meillä ei.

Siirtyäksemme nykyoloihin — sota-aikaan — ei tarvinne montakaan sanaa uhrata selityksiin, mitä merkitsee järkiperäisen järjestyksen puute ja suunnitelmatalouden hylkiminen. On puhuttu ja kirjoiteltu paljon, hyvin paljon leivästä ja kalasta, haloista ja perunoista, alhaisista ja korkeista hinnoista, elinkustannusten kohoamisesta ja palkkojen pienuudesta ja monesta muustakin ajankohtaisesta asiasta. Pidetään kokouksia, laaditaan lausuntoja ja anomuksia, lähetystöjä juoksee ylös ja alas eri ministeriöiden portaita pitkin — erittäinkin on kansanhuoltoministeriön erinomaisen tärkeä virkamiehistö suuren huomion kohteena, mikä on vallan oikein. Kunnia sille, jolle kunnia kuuluu.

Olisi ollut kuitenkin parempi ja asiallisempaa puhua ja kirjoittaa näistä elintärkeistä kysymyksistä jo vuosia sitten, tarpeeksi ajoissa, jottei olisi tullut niin sanomaton kiire kuin nyt on kaikkialla — ja puute kaikesta, ennen kaikkea ajasta. Nyt pitäisi kaiken olla valmista, etukäteen järjestettyä, huolellisesti suunniteltua, jos

mieli saada edes jotain menemään jonotuksitta ja odotuksitta. Nyt näkee selvään jokainen yksinkertaisinkin ihminen sen, että jotain on laiminlyöty, tehty suuria virheitä, kun ei ole osattu suunnitella elintärkeitä asioita nenää pitemmälle. Jokohan suunnitelmataloudelle aikaisemmin hymyilleet virkamiehet ovat saaneet silmänsä auki jouduttuaan ristituleen ja ristikuulusteluun niin torieukkojen kuin muidenkin kansalaisten kanssa. Mutta kukahan vastaa tästä huonosta, epäpätevästä komennosta, kehen voisi kiven heittää? Tietysti ei niin kehenkään, sillä eihän liberalismin periaatteisiin kuulu vastata mistään eikä koskaan, joten syyllisiä ei ole olemassakaan.

Jotkut viisaat — omasta mielestään nerokkaat — ovat väittäneet olevan aivan mahdotonta noudattaa suunnitelmataloutta demokraattisissa maissa, tämä järjestelmähän vaatii diktatuuria, eikä Suomen kansa ainakaan suvaitsisi sellaista komentoa. Niin, siinä sitä sitten ollaan. Suunnitelmataloudellinen järjestelmä olisi hyvään tarpeeseen, se todetaan nyt kyllä, mutta tuo diktaattori-peikko kummittelee samanaikaisesti silmien edessä. Mutta hyvän järjestyksen ja komennon omaavassa talossa on aina isäntä, joka määrää tehtävät, valvoo töitä ja huolehtii sekä perheensä että alaistensa hyvinvoinnista. Kun ilman ”päätä” — oli hän sitten mies tahi nainen — ei voi mikään yksityinen yritys menestyä, ei vaatimattominkaan, niin kuinka sitten suurliike, kuten esim. valtio, tulisi toimeen ilman järkiperäistä johtoa, joka kaukonäköisyydellään ja puolueettomuudellaan kykenee ohjaamaan koko kansan elämää. Demokraattisissa maissa on korkeimmalla paikalla puolueiden valitsema valtakunnanpää — tavallisesti nimitetään häntä presidentiksi — ja sitten on kansanedus-

tuslaitos, parlamentti, mikä nimi johtuu ranskalaisesta sanasta parler ja merkitsee puhumista ja mikä on varsin oikein osunut nimitys, koska noissa laitoksissa puhutaan paljon — usein liikaa ja paljon pötyäkin. Näiden kahden välissä on sitten hallitus, jonka on kuultava sekä parlamenttia että presidenttiä, joka määrää sen jäsenet parlamenttaarikkojen esityksestä. On siis monta määrääjää, mutta kun tulee eteen kysymys vastuusta, niin on vaikeata löytää sitä henkilöä, joka olisi sellaisessa asemassa, että siitä voitaisiin tehdä syntipukki, jos asiat sattuvat menemään vinoon. Kun on monta määrääjää, on myös monta suunnitelmaa ja kun on monta suunnitelmaa, joiden ohjelmat ovat vastakkaisia, niin tavallisimmin joutuu käytäntöön sellainen, mikä ei enää olekaan oikea ja tarkoituksenmukainen, vaan jonkun puolueen erikoisetuja ajava toimenpide. Järkiperäisestä suunnitelmataloudesta ei silloin voi olla puhettakaan.

Järkiperäinen suunnitelmatalous voi tulla kysymykseen vain silloin, kun sen päämääränä ei ole jonkun puolueen tahi eturyhmän taloudellisten etujen valvominen, vaan kun ohjeena pidetään kansakokonaisuutta, jolloin sen tehtävänä on huolehtia koko kansan yhteishyvästä. Onhan selvää, että eri yhteiskuntapiirien edut käyvät monessa kohdin ristiin, mutta siinäpä asian ydin onkin, että osataan ja tahdotaan katsoa asioita yleispiirteisesti, koko kansan yhteisetua silmällä pitäen. Silloin puolella jos toisellakin on taivuttava noudattamaan annettavia määräyksiä ja tyydyttävä mahdollisiin oman edun rajoituksiin, jottei toisille tehtäisi vääryyttä. Kansallissosialismin opin mukaan on kaikilla kansalaisilla oikeuksia, mutta samalla myös velvollisuuksia kansaa ja isänmaata kohtaan, joten jokaisen on aina jotain uh-

rattava toisen hyväksi, jotta itsekin voisi päästä osalliseksi kaikesta siitä hyvästä, mitä yhteiskunta voi hänelle antaa.

Suunnitelmatalouden tarkempi tutkiminen ja laajempi selostus ei mahdu näiden rivien puitteisiin. Jo nimestä päättäen oivaltanee jokainen ajatteleva kansalainen sen, että on jo etukäteen tehtävä laajakantoiset suunnitelmat elämän eri aloja varten. On laadittava tarkka ohjelma yhteiskunnallista — sosiaalista — ja poliittista toimintaa varten, on jo ajoissa pohdittava ja kehitettävä alueellisia kysymyksiä ja suunniteltava sivistysolojen järjestelyä, minkä ohella taloudellinen puoli maanviljelyksineen, teollisuuksineen ja kaupallisine tehtävineen on asetettava aivan etusijalle. Nykyajan tärkeimpiä tekijöitä ovat myös kulkuneuvot sekä niiden lisääminen ja huolto vaatien erikoistoimenpiteitä valtiovallan taholta. Ei riitä se, että ajatellaan vain huomista päivää, liikenneoloja kehitettäessä on katsottava hyvin kauaksi eteenpäin ja niitä siis hoidettava asiallisesti ja ammattitaidolla. Väitteet, joiden mukaan maanteihin, rautateihin, kanaviin ja muihin sellaisiin uhratut varat olisivat muka ”kuollutta” omaisuutta, ovat vanhanaikaisia. Päinvastoin olisi meillä nyt juuri suunniteltava monia suurtöitä — Petsamon rautatie, Laatokan-Suomenlahden kanava y.m. — ja järjestettävä työt käyntiin ainakin silloin, kun ehkä työttömyys on uhkaamassa. Nämä suuret yritykset voivat antaa ansiomahdollisuuksia kymmenille tuhansille eri ammatin harjoittajille, joten työttömyys olisi jo tätä tietä hyvin suuressa määrin ehkäistävissä.

Sodan uhrit

Varattomien kansankerrosten elintilan parantamisen ohella on meillä nyt — kolmen vapaussodan ajalta — huolehdittavaksi tullut suuri määrä sodassa vahingoittuneita sankareita ja kaatuneiden urhojen omaisia, joista monet ovat menettäneet elättäjänsä ja siten joutuneet tukalaan taloudelliseen asemaan puhumattakaan siitä, että heidän kärsimyksensä rakkaan läheisen menettämisestä ovat aivan korvaamattomia. Kaikki nämä sankariyksilöt ja heidän perheensä sekä muut läheisensä ovat oikeutettuja saamaan osakseen mitä kunniallisimman kohtelun ja huomion — ei armopalojen muodossa, vaan täysin oikeutettuna eläkkeenä, korvauksena, minkä he ansaitsevat sekä suuren työn tekijöinä että isänmaan eteen kalleimman uhrin antaneina kansalaisina.

Yli kahdenkymmenen vuoden aikana ei meillä täydellä todella huolehdittu itsenäisyystaistelumme rintamamiehistä, ei hallitus eikä eduskuntakaan käynyt asiaan käsiksi sillä antaumuksella, jota maan vapauttajien taholta odoteltiin. Oli maan ohjaksissa ollut ken tahansa, niin alati suhtauduttiin kylmäkiskoisesti kansamme vapauttajiin, vaikka rintamamiesten taholta kuinka yritettiin pitää asiaa vireillä. Jälleen tähänkin oli syynä liberalismi, jonka aseenkantajat eivät uskaltaneet kommunistien ja heidän kätyriensä painostuksesta toimia siten kuin maan kunnia olisi edellyttänyt. Historian tuomio ei ole lankeava vain niiden niskoille, jotka haaveilivat tänne neuvostoliittolaista komentoa ja siitä syystä hylkivät rintamamiehiä, vaan rahaporva-

riston ja virkamiehistön niskoille, koska ne esiintyivät tuiki varovaisesti, ettei vain olisi loukattu "toisinajattelevia", juuri noita johtajia, joiden tähden vapaussotamme muodostui myöskin veljessodaksi. Sanottakoon tämä tässä vielä kerran, ettei totuus unohtuisi.

Vasta talvisodan aikana ja sen jälkeen ovat silmät avautuneet, kun raskain uhrein oli puolustettava aikaisemman polven hankkimaa vapautta. Kyllä nyt pidetään suurta ääntä aseveljistä, vammaisista ja kaatuneiden omaisista, mutta tehdäänkö sittenkään vielä kaikkea, mikä asiaan kuuluisi. Puhutaan innokkaasti avustamisesta, hädän torjumisesta ja kansan karttuisasta kädestä, mutta ei vieläkään huomata, ettei saa olla kysymyksessä mikään armopala, vaan kunniapalkkio sankareille ja heidän omaisilleen, turvattu elämänmahdollisuus samanlaisine olosuhteineen kuin muillakin kansalaisilla.

Asiantilaan ei tule korjausta ennen kuin järjestellään sodan uhrien asema kunniallisella tavalla, kun valtio ottaa tehtäväkseen kokonaan puutteeseen joutuneiden huolehtimisen ilman yksityisiltä kerjättävää avunantoa. Tähän on meidän ehdottomasti pyrittävä.

Eläkkeet

Nykyisen järjestelmän aikana turvataan virkamiehistön sairaus ja vanhuus virkalomalla ja eläkkeellä. Usein sattuu myös niinkin, että kun virka syystä tahi toisesta — joskus irtautumishalusta jostakin epämieluisasta virkailijasta — lakkautetaan, niin asetetaan asianomainen n.s. lakkautuspalkalle, minkä onnelliseksi

omistajaksi voi päästä aivan nuorikin, työkykyinen virkailija, jolla sitäpaitsi on tilaisuus toimia edelleen jollakin muulla alalla menettämättä silti eläkettään, mutta jouduttuaan jälleen valtion vakinaiseen leipään menettää hän kyllä lakkautuspalkkansa. Valtion ohella on kunnillakin ollut tapana vaatimattomalla eläkkeellä turvata pitkäaikaisen toimihenkilönsä vanhuus, samoin tekevät myös jotkut yksityisliikkeet, mutta tämä on meillä vielä harvinaista, sillä monet itsekkäät liikeyritykset ja yksityiset henkilöt jo ajoissa erottavat alaisiaan siinä mielessä, ettei tarvitsisi tuhlata varoja vanhuudeneläkkeeseen.

Tosin on meillä jo jonkin aikaa toiminut ”kansaneläkelaitos”, mutta se on alunperin järjestetty aivan epäonnistuneesti, siitä on tullut muutamille puoluepomoille suuria palkkoja tuottava laitos ja eläkemäärät ovat lapsellisen pieniä, sellaisia, ettei niillä mitenkään vaatimatonkaan ihminen voi tulla toimeen. Kansaneläkelaitoksen asiat ovatkin nyt menneet niin hunningolle, että niistä puhutaan ja kirjoitellaan sanomalehtien palstoilla aivan ylettömästi. Järjestelmä on sikäli sekavalla kannalla, että toisilta veloitetaan määrämaksut kahdestikin, kun toiset unohdetaan.

Olisi pyrittävä sellaiseen ihannetilaan, että jokainen kansalainen, jonka ei ole onnistunut säästää itselleen tarpeeksi varoja vanhuutta ja sairautta varten, siis työkyvyttömäksi tultuaan, saisi kohtuullisen eläkkeen valtion taholta, kuten nyt huolehditaan virkamiehistä ja heidän perheistään. On jo monasti mainittu jokaisen ihmisen olevan tasavertaisen kansalaisen järjestyneessä yhteiskunnassa elämänalastaan riippumatta ja sen vuoksi olisikin aivan luonnollista, että ilman ammattitahi virkaeroitusta kaikille tarvitseville järjestettäisiin

valtion taholta sairaus- ja vanhuuseläke. Tämän ajatuksen vastapainoksi sanotaan aina heti, ettei valtiolta riitä varoja muka sellaiseen. Asia voidaan kyllä järjestää, jos vain on tahtoa, mutta siinäpä se asian ydin onkin. Yhteiskuntajärjestyksemme on tässäkin suhteessa perin puutteellinen ja kaipaa siis korjausta. Kansallissosialismi tahtoo ja kykenee muuttamaan tilanteen toiseksi, sillä sen periaatteisiin kuuluu koko kansan yhteisetu ja sen mukainen toiminta. Kansallissosialistinen valtio takaa kaikille siihen oikeutetuille kohtuullisen sairauskorvauksen ja vanhuudeneläkkeen.

Oppilaitokset

Ruumiillisen lihasvoiman ohella on ihmisen käytettävä työssään myös järkeä ja siksi mahdollisuuksien mukaan kehitettävä henkisiä lahjojaan. Nykyisen teollistumisen ja yhä uusien keksintöjen aikakaudella vaaditaan kansalaisilta paljon henkisiäkin voimia, vaikka moni työala tehtaissa näyttääkin koneelliselta, mikä muka ei ollenkaan edellyttäisi lukeneisuutta ja sivistystä. Asianlaita on kuitenkin niin, että jokaisen ihmisen tulee nykyisessä yhteiskunnassa tavoitella perusteellisia tietoja voidakseen menestyksellä kilpailla omalla ammattialallaan ja voittaa tielle tulevat esteet. Vaikka kansamme onkin sivistyksellisessä suhteessa korkealla tasolla useimpiin muihin kansallisuuksiin verrattuna, niin on kuitenkin syytä painostaa tätä asiaa, jotta yhä useampi hankkisi itselleen kehitystä joko itse-

opiskelulla tahi käyttämällä hyväkseen tarjolla olevia erikoiskursseja, mitkä ammattialoja koskevina ovat aina tarpeellisia.

Viime aikoina on ammattiopetukseen kiinnitetty yhä suurempaa huomiota ja vaadittu tavallisista oppilaitoksista poistettavaksi tahi vähennettäväksi sellaisia aineita, joista käytännöllisessä elämässä ei ole paljon hyötyä. Onhan tunnettua, että nuorison on pitänyt päntätä päähänsä vuosikausia sellaista, mikä on ehkä tarpeen pitemmälle lukualalle aikovalle, kun sensijaan käytännöllistä elämää lähempänä olevaa tietotarvetta ei ole tarpeeksi tyydytetty. Tässä suhteessa olemme kyllä menossa parempaan päin, mutta kuitenkin on edistys kulkenut verrattain hitaasti, sillä määräävissä asemissa olevat ovat osoittautuneet niin tuiki vanhoillisiksi ja hitaiksi toimenpiteissään, että on syytä asiaa hiukan kohentaa.

On olemassa vielä muitakin puutteellisuuksia, joihin on mitä pikimmin saatava muutoksia aikaan. Tärkeimpiä kohtia on historianopetus, mikä tähän saakka on ollut kokonaan vinossa, kun vieras henki on kuultanut oppikirjoissa ja opetus on ollut sen mukaista. Maamme kuului aikoinaan Ruotsin yhteyteen ja näiltä sekä ryssänvallan ajoilta on yhä edelleen säilynyt paljon sellaista, mikä ei ole totuuden mukaista, sillä epäkansallisten henkisten voimien vaikutuksesta on silmiinpistävästi väheksitty suomalaisen kansallisuuden osuutta maamme vuosisataisiin tapahtumiin ja suomalaisten sankarien sijasta on asetettu näkyvimmälle paikalle joko ruotsalaisia tahi venäläisiä. Samoin on maantiedon opetus ollut harhaanjohtavaa, kun omien heimolaistemme tunteminen on jäänyt vajanaiseksi ja päähuomio kiinnitetty moniin vähemmän tärkeisiin kohtiin.

Oppikirjauudistusten ohella on myös valmistettava kunnollisia suomalaisia opettajia, jotka osaavat ja tahtovat juurruttaa nuorisoon isänmaanrakkautta ja kehittää nuorisoa sotilaalliseen kuriin sekä kaikin puolin kasvattaa yhteishyvää ajattelevaan henkeen. Puoluepolitiikka on täysin syrjäytettävä ja kansainvälisyyteen taipuvat opettajat poistettava tärvelemästä tulevan polven uskoa kansakokonaisuuden suureen aatteeseen, minkä voittoon vieminen kuuluu juuri nyt varttumassa olevalle sukupolvellemme. Jokainen poika ja tyttö on ohjattava tajuamaan, että ainoastaan työ ja toiminta vie kansaa eteenpäin, ainoastaan itsensäkieltävällä ahkeruudella ja tarmolla voi elämässä päästä siihen tulokseen, mihin kunkin on pyrittävä, nimittäin koko yhteisen kansan hyvinvointiin ja kaikenpuoliseen menestykseen.

Ammattikuntajärjestö

Suomi tulee kuulumaan täysivaltaisena jäsenenä uuteen Eurooppaan. Tämä ei voi mitenkään olla kiellettävissä, sillä olemmehan aina olleet hyvissä suhteissa saksalaisiin, jotka nyt nerokkaan johtajansa ansiosta vapauttavat maanosamme yhdessä monien muiden kansallisuuksien kanssa sitä alati uhanneesta slaavilaisuudesta, millä ei ole paljonkaan yhteistä muihin eurooppalaisiin. Mutta tuon täysivaltaisen aseman voimme saada rakentaessamme Suomea uusien periaatteiden

mukaisesti. Vanha komento on lakkaava, puoluevalta saa siirtyä syrjään uuden ajan koittaessa.

Meidän kansanedustuslaitoksemme ei ole täysin vastannut tarkoitustaan, kun sen kokoonpano on osoittautunut monessa suhteessa varsin puutteelliseksi. Puoluejärjestelmä on tehnyt sen kykenemättömäksi tyydyttämään kansakokonaisuusaatteen vaatimuksia, sillä eduskuntaan ovat pyrkineet ja päässeet eri nurkkakuntien johtoon kuuluneet ja sille mieluisat henkilöt. Perustuslain mukaan vaaditaan valtionvirkoihin pyrkiviltä tietoa, taitoa ja koeteltua kansalaiskuntoa, mutta tämä ei sido yleisin vaalein valittuja kansanedustajia. Eipä olekaan siis ihmeellistä, ettei eduskunnassamme ole aina ollut riittävästi eri ammattialojen tuntijoita, joten asiat on monasti päätetty vain puolueryhmien mukaisten voimasuhteitten perusteella. Onko siten päästy oikeudenmukaisiin ja asiallisiin tuloksiin, sen tietää jokainen valveutunut kansalainen, joka on seurannut sanomalehtiä ja muutenkin osallistunut keskusteluun maamme yleisten asioiden hoitamisesta. Tarpeen olisi siis saada jonkinlainen muutos aikaan, jotta kansanedustuslaitoksemme saisi mahdollisimman monipuolisen tietomäärän ja käytännöllisen kokemuksen.

Eduskuntamme jäsenluetteloa tarkastellessa huomaa helposti, miten vähäinen määrä siellä on eri alan edustajia, todellisia ammattimiehiä ja -naisia, vaan etupäässä eri puolueiden toimihenkilöitä, matkapuhujia, toimitsijoita y.m.s., joiden lähimpänä päämääränä on aina ollut vain oman puolueen eteen työskenteleminen. Tunnemmehan hyvin kuuluisat ”lehmäkaupat”, joiden avulla toisen ryhmäkunnan edustajat ovat saaneet toiveensa toteutetuiksi, kun ovat puolestaan suostuneet kannattamaan jonkun toisen edesottamuksia. Erittäin

surullisen näyn on antanut epäkansallisten puolueiden — sosialistien ja ruotsalaisten — veljeily tässä suhteessa, jolloin n.s. porvarit ovat helposti jonkun vähäpätöisen asian vuoksi olleet valmiita luopumaan omista periaatteistaan, kunhan vain ovat saaneet läpiajetuksi jonkin oman erikoispyyteensä. Samanlaista on parlamenttarismi ollut muuallakin maailmassa.

Lehmäkauppojen ohella ovat hauskat ”saunamatkat” myös tunnettuja sekä ”kahvillaistuminen” tärkeiden äänestysten hetkellä, kun jossakin asiassa ei tahdota rehellisesti näyttää omaa karvaansa. Eduskunnassa käytetään kolmea eri äänestystapaa: seisaalleennouseminen, napinpainaminen ja lippuäänestys. Usein sattuu kuitenkin siten, että kun nappia painamalla on tultu johonkin tulokseen, niin jo aivan välittömästi toimitettavalla lippuäänestyksellä tehdään toisenlainen päätös, mistä epäkohdasta on sanomalehdissä paljon kirjoiteltu. Tämä osoittaa kansanedustajien eri asioita koskevan käsityskannan liian herkkää vaihtelua, mikä ei suinkaan ole maalle kunniaksi.

Kansanedustuslaitoskin on saatava kohennetuksi aikaansa vastaavaksi. On aikaansaatava ammattiedustus, jonka jäsenet valitaan ammattikunnittain silmälläpitäen eri ammattialojen suhteellista edustusta ja asettamalla ehdokkaiksi vain täysin päteviä, oman erikoisalansa tuntevia ja kansakokonaisuutta ajavia kansalaisia. Tämä järjestelmä tulee perustumaan siihen, että jokaisen on kuuluttava omaan ammattikuntaansa ja osallistuttava sen toimintaan, jotta mahdollisimman suurella asiantuntemuksella ja tarmolla kyettäisiin viemään kehitystä eteenpäin. Nythän on meillä olemassa vain marksilaisten ohjaama työväen ammattijärjestö — pienempiä ajoittaisia poikkeuksia lukuunottamatta —

eikä siihenkään kuulu kuin vain mitätön osa kansastamme maailmalle levitetystä suuresta äänestä huolimatta. Tämä ammattijärjestö on ajanut tunnettua marksilaista luokkapolitiikkaa.

Teollisuus ja kauppa

Kansamme pääelinkeinoja ovat maanviljelys ja karjanhoito, mutta tämän ohella on teollisuuskin jo voittanut melkoisesti alaa, mistä suurin ja tärkein osa koituu puuteollisuudelle, koska maamme on Euroopan metsärikkaimpia maita. On runoiltu ja lauleltu maamme köyhyydestä, mutta todellisuudessa on asianlaita aivan toinen, sillä metsiemme lisäksi on meillä tehty runsaita malmi- ja metallilöytöjä, jotka ovat muuttaneet tilanteen toisenlaiseksi. Sitäpaitsi on yritteliäisyys ollut niin valtava, että monella teollisuudenalalla kykenemme kilpailemaan suurmaidenkin kanssa. Lasiteollisuus on meillä korkealla tasolla ja jalostettuja savitavaroita viedään ulkomaille — aina kaukaisimpiin maanosiin saakka — suuret määrät, mikä edistää kansantaloutemme kehitystä edulliseen suuntaan. Myöskin nahkateollisuus on varsin huomattava ja usealla muulla alalla alamme tulla toimeen jo pelkästään omin neuvoin ja voimin.

Metsä- ja karjanhoitotuotteita on jo pitemmän aikaa myyty ulkomaille huomattavia määriä ja nyt olemme päässeet jo niin pitkälle teollisessa toiminnassamme, että monet teollisuustuotteet ovat kysyttyjä maamme

rajojen ulkopuolella. Valitettavasti kyllä olemme tähän saakka olleet köyhiä siinä mielessä, ettei meillä ole ollut tarpeeksi pääomaa monien teollisuushaarojen kehittämiseen, mutta ulkolaisella rahalla on kuitenkin päästy edes alkuun. Tämä tuki on kuitenkin johtunut juutalaisuuden kansojen tajuntaan istuttamasta ajatuksesta rahan lainaamisesta ja kun kotimaiset pankit eivät ole pystyneet rahoittamaan suuryrityksiä, niin aina on ollut saatavissa ulkolaista pääomaa, mikä poikkeuksetta on ollut juutalaisten pankkien rahaa. Valtiokin on turvautunut ulkolaisiin lainoihin ja aivan suotta, sen osoittavat näinä vuosina kootut kotimaiset miljaardit. Velkataloutta on nykyinen suuntaus pitänyt onnellisena tilanteena, sen osoittaa m.m. Väinö Tannerin sanonta aikoinaan Elanto-lehdessä: Pula-aika alkaa jo helpottua, koska me voimme taas saada ulkolaista lainaa.

Todellisuudessa ei meiltä itseltäkään pitäisi pääomia puuttua suurempiakin yrityksiä varten, mutta vika on ollut siinä, etteivät suomalaiset pääomanomistajat ole olleet tarpeeksi kaukonäköisiä ja yritteliäitä muun maailman miljoonamiesten rinnalla, sillä meikäläiset ovat aina havitelleet suuria voittoja jo aivan heti, mikä on mahdottomuus, koska suurteollisuus nielee alussa melkoisia varoja päästäkseen hyvään vauhtiin ja rahamiesten himoitsemat voitto-osuudet saadaan vasta vuosien kuluttua.

Nykyinen, sodista johtunut maailmantilanne on aiheuttanut melkoisen muutoksen tässäkin suhteessa, kun entiset halutut rahoittajamme ovat muuttuneet vihollisiksemme. Meidän on siis tultava vastaisuudessa omillamme toimeen ja mikäli taloudellista tukea tarvitsemme, voi se tulla vain Saksasta, mikä onkin kaikkein luonnollisinta, koska jo vuosisatojen ajan olemme olleet

saksalaisten kanssa tekemisissä sekä sivistyksellisessä että taloudellisessa yhteistoiminnassa. Uuden Euroopan syntyessä muuttuu tilanne aivan toisenlaiseksi kuin mitä se on tähän asti ollut. Emme enää tule olemaan riippuvaisia Englannin ja Yhdysvaltain juutalaisten määräämisvallasta, vaan saamme täyden vapauden hoitaa asioitamme oman etumme mukaisesti siinä mielessä, että voimiemme mukaan osallistumme uuden Euroopan jälleen rakentamiseen ja yhdessä Saksan kanssa sovimme erikoistuotantomme kehittämisestä.

Siirtyessämme teollisuudesta kauppa-asioihin on heti sanottava, että ulkomaankauppamme on ollut samoissa kahleissa kuin teollisuutemmekin. Meidän on pitänyt myydä halvalla — ainakin Englantiin — ja ostaa välttämättömät tarpeemme korkeilla hinnoilla. Mutta ei tässä vielä kyllin, olemme olleet pakoitettuja suorittamaan esim. karjatuotteiden viejille erikoista vientipalkkiota, kun ulkomaille on pitänyt myydä juustoa ja voita huokeammalla hinnalla kuin mitä olemme itse täällä maksaneet. Tämähän on niin peräti nurinkurista, ettei sitä voi parhaallakaan tahdolla oikein ymmärtää. Mistä tämä on johtunut, kysynee moni. Lieneekö olemassa sattuvampaa selitystä kuin se, että demokratian päätehtävä on ollut pysyä hyvissä väleissä aateveljiensä kanssa ympäri maailman ja siitä syystä on alati taivuttu esitettyihin vaatimuksiin käydyissä kauppaneuvotteluissa. Epäterveen kauppapolitiikan ansioksi on siis luettava kaikki virheet, joista oma kansamme on saanut suorittaa ylettömän korvauksen. Vastavuoroisuusperiaate on ollut taka-alalla, juutalainen suurpääoma on kaupallisissakin asioissa — ja juuri tällä alalla — nylkenyt meitä, jotka olemme parhaamme mukaan uurastaneet.

Mitä sitten sisäiseen kaupantekoomme tulee, niin on siinäkin paljon toivomisen varaa. Niin hyviä puolia kuin osuustoiminnalla lieneekin, on kuitenkin todettavissa suurta vääryyttä suhtautumisessa yksityiskauppiaihin ja yleensä yksityisyrittäjiin. Meillä on muodostunut monenlaisia suuryhtymiä, jotka rahanvoimalla ovat yrittäneet nujertaa yksityisten henkilöiden ja pienten yhtiöiden toimintamahdollisuuden aivan kokonaan. Tämä on sitä rahavaltaa — kapitalismia — ja itsekästä hyötypolitiikkaa, josta on päästävä. Kansallissosialismi puuttuu tähänkin epäkohtaan ja vaatii sekä teollisuustuotannon että kaupan järjestettäväksi siten, että kansakokonaisuuden edut tulevat ensi sijalle, että jokainen yrittäjä, toimikoon hän millä elinkeinonalalla tahansa, tulee saamaan oikeutta ja sen mukaan tilaisuuden oman asemansa parantamiseen.

Kun tähän vielä lisätään se, että marksilaisuus on laajassa mitassa käyttänyt oppinsa levittämiseen osuustoiminnallisia liikkeitä kautta maan, niin on sitä suurempi syy saada asioihin korjausta, jotta me kokonaan vapautuisimme siitä myrkystä, mitä liberalistiset järjestöt omine liikeyrityksineen ovat kansamme keskuuteen kylväneet. Vain kansallissosialismi kykenee saamaan muutoksen aikaan siihen suuntaan, ettei vastaisuudessa tämäntapaiset epäkohdat enää voi tulla kysymykseen.

Työtehosta

Ihminen on kaikkein alhaisimmallakin kehitysasteella ollessaan turvautunut apuvälineisiin elatusta itselleen hankkiessaan ja asumuksia rakennellessaan. Joskin hän ensin sormellaan kaivoi maahan kuopan siementä varten, niin jo pian tarttui hän keppiin, minkä avulla oli helpompi työskennellä. Opittuaan valmistamaan itselleen työkaluja puun, saven, kiven ja luun muokkaamista varten, kykeni ihminen edistymään käsityön alalla jo siinä määrin, että raskaampaan työhön ja uurasteluun voitiin käyttää erilaisia apuvälineitä lihasvoiman säästämiseksi. Tällä tavoin ovat ensimmäiset keksinnöt saaneet alkunsa. Niiden päämääränä on aina ollut ihmisen työn helpoittaminen siirtämällä rasittavin tehtävä työvälineille ja myös myöhemmin keksityille koneille, jotka kuuluvat korkeammalle kehitysasteelle kohonneelle aikakaudelle.

Viimeksi kulunut vuosisata on tunnettu lukemattomista uraauurtavista keksinnöistä ja teollisen tuotannon moninaistumisesta. Höyrykone ja polttomoottori sähkövoiman ohella ovat mullistaneet ihmiselämän aivan toisenlaiseksi kuin mitä se siihen asti oli ollut. Uudet metallien valmistustavat sekä muu kemiallinen teollisuus, m.m. nykytärkeän rakennussementin valmistus, ovat viimeisten vuosikymmenien aikana kehittyneet erikoisen menestyksellisesti. Näiden perustavaa laatua olevien keksintöjen myöhempiä tulokkaita ovat sitten lentokone ja radio, mikä kuulunee maailman ihmeellisimpiin saavutuksiin, ihmisjärjen neronleimauksiin.

Erilaisten voimakoneiden avulla on liikennöiminen

tullut entistä nopeammaksi, minkä johdosta kaukaisimmatkin kansakunnat ovat päässeet läheiseen kosketukseen toisten kanssa. Samalla kun tavaran tuotanto on suunnattomasti kasvanut, samalla kyetään nyt helposti jakamaankin tavaraa kuluttajille, kun välimatkat eivät enää ole siinä määrin esteenä kuin ennen vanhaan. Mutta koneet eivät palvele yksinomaan tehtaita tahi liikennettä, nykyään ei maanviljelyskään voi tulla toimeen ilman koneellista apua. Teollisuustuotteet leviävät kaikkialle ja joka ammatissa niitä tarvitaan helpoittamaan ihmiskäden työtä sekä vähentämään vetojuhdan voimanponnistuksia.

Nykyään ei riitä vielä se, että osataan käyttää hyväkseen koneiden tuomaa helpotusta jokapäiväisessä työssämme, vaan täytyy myös huolehtia työajan oikeasta käytöstä ja työtapojen yksinkertaistamisesta. Tehtaissa noudatetaan yleensä sarjavalmistustapaa, jolloin pyritään mahdollisimman vähäiseen ajan ja voiman kulutukseen sekä siis mahdollisimman suureen tuotantoon turhia kustannuksia välttämällä. Sarjavalmistus edellyttää määrätyn kokoisia ja muotoisia kappaleita, josta syystä on huomattu välttämättömäksi rajoittaa melkoisessa määrin samanlaisten tarvikkeiden ylenpalttista koon ja muodon vaihtelua, mikä on johtunut käsiteollisuuden alalla ilmenevästä yksilöllisestä työtavasta, kun käsin tehdyt kappaleet harvoin sattuvat tulemaan ehdottoman samanmittaisiksi. Tämän johdosta on ryhdytty säännöstelemään kauppatavaroiden kokoa ja muotoa, mitä toimenpidettä nimitetään kansainvälisesti standardisoimiseksi, mutta jota suomeksi voisi sanoa esim. määräköimiseksi, jos määräke vastaisi sanaa standardi. Mahdollisimman laajalle ulottuvalla määräköimisellä säästetään paljon sekä työtä että raaka-ainetta, minkä

ohella vielä esim. sopivien varakappaleiden saanti käy helpommaksi, kun ei tarvitse varastoida liian monia lajeja.

Työtehon lisääminen kaikin mahdollisin keinoin on nykyajan tärkeimpiä vaatimuksia, jotta voitaisiin ratkaisevasti kohottaa yleistä elintasoa ja työvoiman puutteen aikoinakin saada tuotanto pysymään korkealla. Viime aikoina on paljon puhuttu teollisen toiminnan järkiperäistämisestä — rationalisoinnista — ja sen vaatimista toimenpiteistä lainsäädännöllisellä alalla. Tuotannon koneellistaminen on jo sinänsä järkiperäistämistä, mutta työtehoa voidaan kaikilla elämänaloilla vielä moninkertaistaa, kun siihen vain kiinnitetään tarpeeksi huomiota ja kun ryhdytään sitä vaativiin toimenpiteisiin. Työtehon lisäämistoiminta on ulotettava myös maatalous- ja metsäalalle, koska näissä on yhä vallalla työmenetelmiä, jotka eivät suinkaan ole käytännöllisimpiä ja joiden edullisempiin työtapoihin vaihtaminen käy tarpeelliseksi työvoiman säästämistarkoituksessa. Asiantuntijain laskelmien mukaan voitaisiin työvälineitä ja töitä järjestämällä sekä yhteistoiminnalla maataloudessa säästää 20—30 % ihmis-, hevos- ja konetyökustannuksia. Soveliain työasein voi teho taas metsätalouden alalla nousta 25—30 %, mikä merkitsee jo melkoista voiman ja varojen säästöä. Ja kun liikenteen alalla, mikä nykyään kuuluu tuotantoelämän tärkeimpiin tekijöihin, aikaansaadaan samanlaisia parannuksia, niin huomaa jokainen järkiperäistämisen välttämättömyyden. ”Järkiperäistäminen on pulataistelun avain”, sanoo muuan asiantuntijoistamme, ”ei vain sikäli kuin se on työvoimien puutteen korvaamisen paras tarjolla oleva keino, mutta myöskin sikäli, että se on oikea tie tuotannon ja kulutuksen tasapainoon saattamiseksi;

siihen myötävaikuttaa muun muassa ratkaisevasti kappaleaikapalkkajärjestelmä, jota ilman ei voida saavuttaa riittävää työtehoa."

"Tämän järkeismenetelmän käytännöllinen toteuttaminen vaatii meiltä vielä melkoisia varoja, sillä on saatava kehitetyksi suuri joukko asiantuntijoita ohjaamaan uudistusten toimeenpanoa, koska sellaisia ammattimiehiä tarvitaan noin puolet aineellisen tekniikan edustajiemme lukumäärästä ja koska asia on lisäksi kiireellinen. On näet kysymys, — jatkaa yllämainittu asiantuntija, — kansallisen kilpailukyvyn säilyttämisestä siinä uudessa maailmassa, joka tulee nousemaan maailmansodan kauhuista, sellaisten maiden rinnalla, joissa aineellinen tekniikka on yhtä korkealle kehittynyt kuin meillä, mutta missä siihen liittyy vielä huippuunsa kehittynyt työteho."

Vallitsevan järjestelmän puutteisiin kuuluu myös se laiminlyönti, ettei ole älytty työtehon kehittämiseen kiinnittää tarpeeksi huomiota huolimatta ammattimiesten, teknikkojen ja teknillisten järjestöjen, uusiutuneista vaatimuksista järkiperäistämiskysymyksen pikaisesta ratkaisusta. On pidetty kovaa ääntä sosiaalisista pyrkimyksistä jopa puolustusvarustelummekin kustannuksella, muttei ole käsitetty työtehon kohottamisen merkitystä juuri sosiaaliselta näkökannalta katsottuna. Marksilaisten kurjistumisoppi lienee myös tähän vaikuttanut, koska järkiperäistämisen avulla on mahdollista kohottaa jokaisen kansalaisen elintasoa varsin melkoisesti. Tässä tulee jälleen vakavasti näkyviin kansakokonaisuusperiaatteen mukaisen toiminnan välttämättömyys, johon kansallissosialismi pyrkii. Suur-Saksan antama esimerkki niin teollisen kuin myös maa- ja metsätaloudellisen toiminnan järkiperäistämisen tu-

losten laajuudesta on velvoittava meitä seuraamaan samoja polkuja, jos mieli voimiemme mukaisesti osallistua uuden Euroopan luomiseen tuottamalla oman maamme antimia muuallekin vietäväksi, jotta sitä helpommin saisimme ostetuksi ulkoa kaiken sen, mitä meiltä itseltämme puuttuu.

Oikeuslaitos

Maailmanhistoriasta hyvin tunnetun Neron seuraajan, keisari Galban aikana, jolloin Roomassa vallitsi kaikenlainen kurittomuus, oli muuan senaattori tullut senaatin täysistunnossa sanoneeksi: ”On parempi elää sellaisessa yhteiskunnassa, jossa ei mikään ole laillista, kuin elää sellaisessa, missä kaikki on laillista.” Nämä sanat muistuvat mieleen aina silloin, kun lain käyttö ja sen soveltaminen lyö kasvoille perinnäistä oikeustajuntaa.

On huomattava, ettei pidä sekoittaa toisiinsa lakia ja lain käyttöä tahi sen soveltamista, sillä laki voi olla kuinka hyvä tahansa, jopa täydellinenkin samoinkuin lainsäädäntökin jotenkuten kehitystä vastaavasti täydennetty, mutta silti saattaa oikeudenkäytössä olla suuria puutteellisuuksia, mitkä johtuvat joko pykäliin kangistumisesta tahi yleisen oikeustajunnan turtumisesta.

Kansamme oikeustajunnan vastaisista päätöksistä tarvitaan tässä mainita vain yksi tapaus, joka varsin kouraantuntuvana esimerkkinä osoittaa sekä lain uudis-

tuksen että lakimieskasvatuksen muutoksen tarpeellisuuden. Tarkoitamme kuuluisaa Korhosen perikunnan juttua, joka on ollut oikeuksien käsiteltävänä lähes kahdenkymmenen vuoden ajan, se on ollut raastuvanoikeuden istunnoissa 46 kertaa ja palautettu neljä kertaa tähän oikeuteen.

Tässä asiassa on Korkein Oikeus lokakuun 7. päivänä 1941 annetussa tuomiossa katsonut selvitetyksi, että sitten kun Savo-Karjalan Osake-Pankki oli marraskuun 3. päivänä 1921 ottanut järjestääkseen Kaarlo Villiam Korhosen ja hänen omistamansa Parkumäen Saha- ja Myllyosakeyhtiön liikeasiat ja Korhonen oli samana päivänä luovuttanut pankin hallintaan ja hoidettavaksi omaisuutensa, pankki ei ollut hoitaessaan tämän toimeksiannon perusteella sanottua omaisuutta noudattanut lainmukaista huolellisuutta ja että Korhoselle sen johdosta oli syntynyt vahinkoa, niin myös että pankin Korhosen ja yhtiön omaisuuden hoidosta antamat tilit alempien oikeuksien mainitsemilla perusteilla eivät luotettavasti osoittaneet Korhosen omaisuuden arvoa ja hänen velkojensa määrää pankin hallinnan alkaessa, hänen omaisuutensa ja yhtiön liikkeen tuottoa hallintokaudella ja Korhosen ynnä yhtiön puolesta tehtyjä suorituksia eivätkä myöskään Korhosen omaisuudessa ja veloissa hallintokaudella tapahtuneita muutoksia.

Ylläsanotusta huolimatta on Korkein Oikeus kuitenkin päätöksessä mainituista syistä hylännyt kanteen. Maan korkein tuomioistuin toteaa, että syytetyn viaksi jää lainvastainen huolimattomuus, jonka johdosta toiselle on koitunut vahinkoa ja että syytetyn pitämät tilit eivät antaneet luotettavaa selvitystä omaisuuden hoidosta, mutta syytettyä ei kuitenkaan voida tuomita korvaukseen, vielä vähemmän rangaistukseen. Eikä

muutakaan syyllistä voida löytää. Vahinkoa kärsinyt jää vaille hyvitystä ja syyllinen rangaistuksetta. Jossakin on siis vika. Tuomarikuntamme on tunnustettu ja tunnustetaan kunnialliseksi ja oikeamieliseksi. Vian täytyy olla lainsäädännön ja tuomarikasvatuksen vanhettuneisuudessa tai jossain muussa.

Hallitusmuodon 92. §:ssä sanotaan: Kaikessa virkatoiminnassa on laillisen seuraamuksen uhalla tarkoin lakia noudatettava. Seuraavan 93. §:n alkuosa kuuluu näin: Virkamies vastaa toimenpiteestä, johon hän on ryhtynyt taikka jota hän kollegisen viraston jäsenenä on kannattanut. Myöskin esittelijä on siitä, mitä hänen esittelystään on päätetty, vastuunalainen, jollei hän ole pöytäkirjaan lausunut eroavaa mielipidettä.

Näin sanotaan laissa, mutta lain kirjaimen ja käytännön välille jää suuri aukko. Asianlaita on nimittäin niin, että, jollei suoranaista lain rikkomusta ole tapahtunut aineellisen vahingon aikaansaamisen tai virkarikoksen muodossa, on miltei mahdotonta saada ketään vastuuseen mistään tai tuomio voi usein langeta yleistä oikeustajuntaa loukkaavasti. Tämä taas johtuu julkisen elämän politisoitumisesta ja puoluejärjestelmän ansiosta, koska liberalismi asettaa etualalle puoluekannan tarkoituksenmukaisuuden yleisen oikeustajunnan vaatimusten yläpuolelle. Seurauksena on jälleen se, ettei mielestään vääryyttä kärsinyt monastikaan vaivaudu hakemaan muutosta päätökseen, kun jo etukäteen tietää muiden syiden kuin alastoman totuuden ja oikeuden vaikuttavan tehtäviin päätöksiin. Tavallisen kansalaisen on vaikea ajaa asiaa sellaisella menestyksellä, mikä vastaa hänen omaa oikeustajuntaansa.

Hallinnollisella alalla on lain hengen kiertämiselle vaikeata asettaa esteitä ja saada asianomaista ratkaisu-

vallan omaavaa virkailijaa tai asian esittelijää vastuuseen tekemästään päätöksestä. Voidaan havaita sellaistakin, että hallituksen jäsen saattaa väittää olevansa vain väliaikainen virkamies ja tämän nojalla jättää joitakin asioita käsittelemättä ja ratkaisematta, ettei hänen aikanansa tarvitsisi puuttua ”ikäviin” asioihin. Näin voi sattua ulkoasiainhallinon alallakin, muista vaatimattomammista virastoista puhumattakaan.

Esim. virkanimityksissä puoluehenki tulee selvästi näkyviin ja sen mukaan voidaan lakipykäliä kiertää kuinka kulloinkin tahdotaan, mikä taas puolestaan osoittaa selvää vastuuntunnon puutetta asianomaisten ratkaisijain taholla. Kuten aikaisemmin on jo monasti mainittu, on liberalismi vienyt siihen, ettei kukaan tahdo vastata mistään, vaan edesvastuu lykätään sivulle tahi sopimattomien lakipykälien niskoille. Näin ollen jatkuu yleinen kiertokulku ja oikeudenhakija saa tyytyä siihen, miten asia hänelle selitetään.

Virkamieskuntamme on yleensä siveellisesti ja asiallisestikin korkealla tasolla, mutta puoluepolitisoitumisen tunkeutuessa virastoihinkin aina löytyy heikkoja luonteita järjestelmän palvelijoiksi ja ylläpitäjiksi. Mutta virkamieshenki turmeltuu, jos jo nuori virkailija näkee, että edistymiseen virkauralla vaikuttavat muutkin seikat kuin taito, kyky ja koeteltu kansalaiskunto. Tällöin ilmestyy virastoihin kiipijäluonteita ja sen mukaan pääsee suosikkijärjestelmä rehoittamaan. Suurin on vaara sellaisilla hallinnon aloilla, joissa virat täytetään hakemuksetta, kuten esim. ulkoasiainhallinnon alalla.

Hallitusmuodon 36. §:n mukaan valtioneuvoston jäseniksi, joiden tulee nauttia eduskunnan luottamusta, kutsuu presidentti rehellisiksi ja taitaviksi tunnettuja

syntyperäisiä Suomen kansalaisia. Riippuvaisuus eduskunnasta, siis puolueista toiselta puolen, ja ministerien oikeudellisen vastuun vaillinaisuus tai käytännöllisesti katsoen miltei olemattomuus toiselta puolen antavat edellytyksiä sellaisellekin menettelylle, mikä voi olla vastoin yleistä oikeustajuntaa ja jota vastaan vääryyttä kärsinyt useissa tapauksissa on turvaton.

Uutta Suomea luotaessa on meidän siis pyrittävä korjaamaan myös oikeudenkäytössä ilmenevät puutteellisuudet ja poistamaan tähänastiset vääryydet tarkistamalla lakipykälien sanamuodot ja syventämällä vastuuperiaatetta, minkä edellytyksenä on tinkimättömän henkilökohtaisen vastuun soveltaminen ja toteuttaminen. Tämä käy mahdolliseksi vasta kansallissosialistisessa yhteiskunnassa, jossa jokaiselle kansalaiselle taataan hänen oikeutensa, mutta samalla tarkasti määrätään hänen velvollisuutensa maata ja kansaa kohtaan.

Ulkomaiset suhteemme

Monisatavuotisen riippuvaisuutemme johdosta vieraaseen valtioon ei meillä ole ollut välittömiä suhteita ulkomaihin ennen kuin vasta joulukuun 6. päivästä 1917, jolloin julistauduimme itsenäiseksi. Aikaisemmin hoiti Ruotsi yhteyttämme ulkomaihin ja yli sadan vuoden ajan itämainen naapurimme Venäjä. Sivistyksellinen vuorovaikutus oli kyllä olemassa, mutta sen pitemmälle emme voineet päästä, sillä suomalaisiahan pidettiin vain jonkinlaiseen rajamaakuntaan kuuluvina ala-

maisina, joilla valtiollisesti ei saanut olla mitään läheisempää kosketusta ulkomaihin. Voimme kuitenkin tuntea itsemme onnellisiksi tietäessämme, että sivistyksemme on tullut lännestä päin eli oikeammin etelästä, Saksasta, vaikkakin osittain entisen "emämaan" Ruotsin välityksellä, joten olemme säästyneet itämaiselta raakuudelta. Mutta kristinusko ja muu sivistys tuotiin meille asevoimin, pakolla, eikä suinkaan pelkästään kansamme sivistämistarkoituksessa, vaan siis maamme valloitusmielessä.

Sen jälkeen kun meidän täten oli ylivoiman edessä alistuttava ja omaksuttava uusi oppi entisten jumaltemme sijaan, kun meidän pyhät lehtomme ja uhripaikat hävitettiin, sen jälkeen on vieras valta meitä ohjannut aina siihen saakka, kunnes edellisen maailmansodan aiheuttama Venäjän vallankumous muutti tilanteen toiseksi ja me asevoimin puhdistimme maan ikuisesta verivihollisestamme, joka alati oli ryöstellyt ja orjuuttanut kansaamme.

Saatuamme vapauden ja itsenäisyytemme, irtauduttuamme suuresta naapuristamme, oli meillä tilaisuus solmia suhteita toisiin valtoihin ja kansoihin ja täten itse määrätä asenteemme niihin. Vaikka näin olikin, niin sittenkin jouduimme eräänlaiseen riippuvaisuussuhteeseen maailmansodan voittaneiden kanssa siitä huolimatta, että saksalaiset olivat asevoimin avustaneet meitä vapaussodassamme. Monilla heimosodilla olimme tahtoneet vapauttaa rajantakaiset heimolaisemme idän ikeestä, mutta nämä suuria uhreja vaatineet yrityksemme kuivuivat kokoon, kun englantilaiset asettuivat jo silloin bolshevikkien rinnalle ja siten estivät meidän kauniit pyrintömme. Tulkoon se tässä yhteydessä suoraan sanotuksi, jotta nuorempi polvemme taistellessaan

Karjalan vapauttamiseksi tietäisi, että todellisuudessa on ryssien rinnalla nyt Englanti samoilla asioilla kuin yli kaksikymmentä vuotta sitten.

Kaikesta tästä huolimatta oli maamme ulkopolitiikka jyrkin asentein suunnattu juuri tuonne Englantiin päin ja täten ohjattu sille kaltevalle pinnalle, josta näyttää olevan vaikeata kohota oikealle tasolle. On ensiksi huomioitava, ettei Ruotsi ollut tukena vapaustaistelussamme, mutta siitä huolimatta on meitä tahdottu pitää kiinni skandinaaviseen yhteisöön kuuluvina, vaikka olemme aivan toista rotua ja kieleltämme lähellä eteläisiä ja itäisiä heimolaisiamme. Ja sitten toiseksi ei voida kieltää, etteikö koko nykyinen sivistyksemme olisi Saksasta lähtöisin, minkä ohella aina olemme olleet taloudellisin sitein yhdistettyjä saksalaisiin. Itsenäisen Suomen ulkopolitiikan suuntautuessa aivan toisaalle kuin mikä olisi ollut luonnollista on vienyt meidät siihen, mihin on tultu ja mitä on viime vuosina niin raskaasti saatu kokea. Valtiomme johtajien taholla on luottavaisesti kuunneltu läntisten demokratioiden kuiskutuksia ja toivottu sieltäpäin apua hädän tullen, mutta kaikessa olemme surkeasti pettyneet. Pettyneitä lienevät nyt nekin epäkansalliset voimat, jotka olivat hakeneet tukea juutalaisen suurpääoman taholta, vaikka olivatkin taistelevinaan kapitalismia — suurpääomaa — vastaan sosialidemokraatteina ja kommunisteina.

Ja käydessämme nyt jälleen sotaa perinnäistä rajarauhan rikkojaa vastaan emme taaskaan saa apua Ruotsista, vaan meidän olisi tultava omin voimin toimeen, ellei Saksa olisi uskollisena aseveljenämme. Väärän poliittisen asenteensa takia eteläisetkin naapurimme saivat kovia kärsiä, rajattomassa saksalaisvihassaan joutuivat he raakalaislaumojen tallattaviksi ja vasta Hitle-

rin suosiollisella avulla ovat päässeet kohoamaan sorrosta ja muusta kurjuudesta. Me pelastuimme kauhunyöstä kansamme terveen ajattelutavan ja vakaan tahdonvoiman ansiosta, emmekä suinkaan ulkopolitiikkamme oikeudenmukaisuudesta, mikä oli ollut väärää niin kauan kuin maamme on ollut itsenäinen valtio. Tämän täytyy jokaisen järkevän suomalaisen rehellisesti tunnustaa, kuulukoon mihin puoluekarsinaan tahansa. Poikkeuksia voi olla, sillä eiväthän kaikki sentään näy vahingosta viisastuneen, vaan täysin sokeina tuijottavat eräät piirit edelleenkin noihin lumoaviin demokratioihin, vaikka veriuhrein olemme saaneet maksaa entiset erehdyksemme.

Uutta Eurooppaa nyt luotaessa, johon me tulemme aivan kiistämättömästi kuulumaan, olisi katse suunnattava etelään — Saksaan ja heimolaisiimme. Englannin ryöväys- ja valtapolitiikka on jo tuominnut itsensä koko oikein ajattelevan maailman silmissä, joten meidän on ehdottomasti poikettava entisiltä laduiltamme ja omaksuttava aivan toinen asenne kuin tähän saakka. Epäkansallisten ainesten jatkuva lähentyminen läntiseen suuntaan on estettävä, meidän on suomalaisina tiedettävä, mikä on oikein ja mikä väärin. Olemme jo osaltamme tarpeeksi antaneet länsimaiden nylkeä itseämme epäedullisilla kauppa- y.m. sopimuksilla ja rikastuttaneet Ameriikan juutalaisia koronmaksuilla ja välity.. palkkioilla, joita menoja ilmankin olisimme voineet toimeen tulla järkevämmällä talouspolitiikalla.

Vastaisuudessa on meidän yhä kiinteämmin oltava yhteistoiminnassa Saksan ja muiden Euroopan mantereen valtojen kanssa. On kerta kaikkiaan luovuttava juutalaisen rahamaailman palvonnasta ja järjestettävä asiamme siten, ettemme enää olisi siitä riippuvaisia.

Samalla on meidän huolehdittava siitä, että läheiset heimolaisemme pääsevät oikeuksiinsa ja heidän toimeentulonsa turvataan ilman kultaa omaavien valtaa ja riistopolitiikkaa. Tähän voimme tulla vain olemalla mitä läheisimmässä yhteistyössä Saksan valtakunnan kanssa, sitä ei voi nyt kukaan kieltää. Ken vieläkin on tätä ajatuskantaa vastaan, hän sotii itseäänkin vastaan eikä näin ollen kykene ajamaan asioita järjen ja todellisuuden mukaisesti. Meidän on luovuttava vanhoista, vahingollisiksi osoittautuneista tavoista ja mukauduttava uusiin oloihin, omaksuttava uusi maailmankatsomus syventymällä kansallissosialistisiin periaatteisiin ja sen mukaisesti opittava katselemaan asioita kansakokonaisuuden näkökulmalta.

Loppulause

Edellä on lyhyesti suurin piirtein käsitelty elämämme pääkohtia ja yhteiskunnassamme esiintyviä erikoisasioita, jotta kansamme syvät rivit voisivat saada edes pienen välähdyksen kaikesta siitä, mikä on heitä lähellä. On puhuttu vallitsevista epäkohdista ja yritetty totuuden mukaisesti suhtautua eri kysymyksiin, jotka alati kiinnostavat kansalaisia ja joihin erittäinkin talonpoikien ja työläisten taholta on odoteltu selvityksiä.

Viime aikoina on kyllä jo näkynyt viittailuja siihen suuntaan, että kaiken johtolankana tulisi olla kansakokonaisuusaate — tästä puhuvat nyt julkisesti sellaisetkin, jotka aina ovat saarnanneet eristäytymispolitiikkaa ja ajaneet yksinomaan puolueittensa etuja. Mutta tätä ei voi ottaa vakavalta kannalta, sillä kun hetki tulee,

kun sota on päättynyt, käännytään jälleen entisille laduille ja jatketaan kansan hajoittamista. Silloin alkaa jälleen sama peli kuin ennenkin: luokkapyyteet ja puoluevalta astuvat etualalle ja kansan yhteisedun ajamiselle annetaan palttua. Näin käy, jollei kansan syvät rivit jo herää ja vaadi muutosta aikaan.

Meidän on oltava valmiina torjumaan tuon tapaiset yritykset ja pysytettävä voimamme koossa kuten nyt taistelurintamallakin. Sisimpiä vaistojamme seuraten olemme me luonnonvoimien tavoin koonneet rivit yhteen jättämällä puoluejohtajat sivulle, samoja teitä täytyy meidän edelleenkin marssia kuunnellen pelkästään omantuntomme ääntä, joka ehdottomasti painostaa kansakokonaisuusajatusta ja vaatia myös senmukaista toimintaa. Teemme väärin, jos luovumme omasta itsestämme ja annamme jälleen kansainvälisten voimien ohjata meidät harhaan. Näin ei saa enää tapahtua, sillä tuoreet kokemukset ovat osoittaneet, ettemme voi luottaa muuhun kuin itseemme.

Suomalainen kansallissosialismi on ollut kytemässä jo pitkät ajat, vaikkei nimi ole vielä kauankaan ollut käytännössä, mutta samat aatteet ovat olleet erinäisissä piireissä pohdinnan alaisina ja niitä on uskollisesti kehitetty. Puolueiden johdon taholta on aina noussut vastustusta, kun on vähänkin pyritty irtaantumaan niiden kahleista selvittämällä tilanteen epäoikeudenmukaisuutta ja kansainvälisten oppien turmiollisuutta. Eduskuntavaalien aikoina on tämä tullut selvimmin näkyviin, kun puolueet ovat mitä säädyttömimmällä tavalla hyökänneet toisiaan vastaan ja oikein siis laillisin keinoin hajoittaneet kansaamme eri leireihin ja nurkkakuntiin, joiden päämääränä on ollut vain yksityisedun tavoittelu eikä koko kansan yhteishyvän ajaminen.

Tästä ilmeisestä epäkohdasta on meidän vapauduttava ja saatava asiat menemään yhteishengen merkeissä.

Ensimmäinen ja tärkein tehtävämme on siis nyt perusteellisesti tutustua kansallissosialismin isänmaallisiin ja kansaa eheyttäviin päämääriin, jotta saisimme uuden uskon ja luottamuksen tulevaisuuteemme. Jokaisen suomalaisen tulee astua rinta rinnan suurta Suomea luotaessa ja kaikin voimin tuettava toinen toistaan pyrkimyksissämme vapautua vanhasta hapatuksesta sekä rehellisesti luovuttava sellaisista perinnäistavoista, joilla ei enää ole sijaa uudesti syntyvässä yhteiskunnassa. Mehän rakennamme nyt uutta Suomea ja sen ohella osallistumme myös uuden Euroopan luomiseen. Tuloksena on oleva oikeudenmukainen yhteiskuntajärjestys ja kansan syvien rivien ennenkuulumaton nousu valtakunnan asioiden järjestelmälliseen hoitoon. Tässä on edessämme meitä jokaista velvoittava suuri isänmaallinen työ, sellainen työ, joka vaatii kunkin yksilön kaiken voiman ja tarmon.
